

Elke week verschijnt een nieuw compleet verhaal.

Lord Syster

genaama
Raffles

DE GROOTE ONBEKENDE

No. 846

GOUDDORST.

20 cent.

Een enkele sprong bracht hem vlak voor den schurk en een vreeselijke vuistslag velde den kerel.

NIEUWE SERIE

GOUDDORST

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

I.

DE ROEP VAN HET GOUD.

In den laten middag van een prachtigen herfstdag waren twee mannen druk bezig met het pakken van zware, lederen koffers en valiezen in een kamer van het reusachtige Carlton Hotel in New York.

Die twee mannen waren John Raffles en zijn onafscheidelijke vriend, Charles Brand.

Na een reeks van gevaarlijke avonturen, die hen en den chauffeur James Henderson herhaaldelijk in levensgevaar hadden gebracht, had Raffles ten slotte het besluit genomen, den rug toe te keeren aan de metropool met al haar weelde, haar verlokkingen, haar misdaad en haar valstrikken.

En bij dit besluit had hij Brand aan zijn zijde gevonden, die maar al te blij was, dat er nu eindelijk een streep werd gezet onder de rekening, en hij niet langer behoefde te vechten tegen een overmacht van twee kanten — aan de eene zijde de politie, die onophoudelijk jacht maakte op den grooten avonturier, aan den anderen kant het moordaardig gespuis, de smokkelaars, de handelaars in blanke slavin- ninnen, de bankroovers, en al het andere ontuig, dat New-York al sinds jaren onveilig maakte en waartegen het openbaar gezag een schijnbaar wanhopigen strijd voert.

Niet eens, maar zeker wel tienmaal waren Raffles en Brand slechts op het uiterste oogen-

blik aan de klauwen van de misdadigers ontkomen, en aan hun bloedige wraakzucht. Maar de voorzienigheid was hun genadig geweest, zij hadden er niet alleen het leven afgebracht, maar daarbij ook een grooten buit verworven, gedeeltelijk ten koste van de misdadigers, die daarbij een veer hadden moeten laten.

Maar nu was dat alles voorbij, en Brand was den Koning te rijk. De dagen werden korter, de nachten waren al zeer koud, binnen weinige weken zou het winter zijn, en de sneeuw, de bosschen riepen!

En het werd tijd dat men New-York verliet. Brand wist maar al te goed, dat Raffles zich doodsvijanden had gemaakt in den ongelijken strijd tegen de bewoners van de „Onderwereld.” En op den duur moest die strijd toch in zijn nadeel beslist worden, want ondanks al de hulpmiddelen waarover hij beschikte, ondanks zijn schranderheid en zijn moed was Raffles toch maar een enkeling, slechts geholpen door twee trouwe vrienden, die den strijd hadden aangebonden met een geheel leger van machtige tegenstanders, die New-York op hun duimpje kenden, alle sluipwegen van die groote stad, en die bovendien maar al te vaak hulp vonden juist bij degenen, die waren aangewezen om hen te bestrijden — de politie!

Neuriënd en fluitend liep de jonge man door de kamer en legde de voorwerpen bijeen, die de beide vrienden in de laatste dagen hadden gekocht en die zij zouden noodig hebben op hun tocht naar het *hooge noorden*.

Daar waren om te beginnen de voortreffelijke repeteergeweren uit de fabrieken van Winchester en Remington, de revolvers van Colt en automatische pistolen van Smith and Wesson alle uitmuntende vuurwapens zoo goed als ze maar ergens ter wereld gemaakt worden.

De jachtwapens waren zoodanig vervaardigd, dat men er zoowel puntkogels met een stalen mantel als hagelpatronen mee kon afvuren. Het waren echte geweren voor grof wild, en zelfs een olifantenhuid zou geen voldoende afweer zijn tegen de projectielen uit deze uitstekende wapens.

Verder waren er jachtmessen, met een breeden rug en een scherpe snede, patroontasschen van varkensleder, met bont gevoerd, en dan kwamen de kledingstukken — korte pelsen, bontmutsen, knielaarzen, met de warme wol van het schaap gevoerd dikke onderkleederen maar ook een soort van lange capes van ondoordringbare stof, zooals de Mexikaansche Gauchos die dragen en die „poncho” genoemd worden.

En Raffles wist wel, dat al deze wapenen en kleederen ook nog wel in zeer goede kwaliteit te koop waren in plaatsen die veel Noordelijker waren gelegen, maar er waren twee redenen, die hem hadden aangespoord, al zijn reisbehoefden reeds hier, in New York aan te schaffen.

De eerste reden was, dat hij er zeker van kon zijn in de wereldstad een ruime keuze te vinden van het beste wat er maar te krijgen was, de tweede was van een ernstigen aard. Want sedert eenige dagen gingen er geruchten, als zou daar in het hooge Noorden een goudader ontdekt zijn, nog een honderdtal mijlen noordelijker dan Nome, dat wil dus zeggen in de barre woestenij, in het land der buitenste duisternis waar het negen maanden van het jaar strenge winter is.

Mogelijk bevatte dit gerucht, mogelijk was het slechts uit den duim gezogen, maar dit verhinderde toch niet, dat nu reeds correspondenten van de groote Amerikaansche bladen te Dawson en Fort Joekon melding maakten van een ongewone drukte, en van het doortrekken van lieden, bepakt en gezakt, voorzien van tenten en levensmiddelen, en in zulk een getale, als men in gewone omstandigheden in dezen tijd van het jaar hier zeker niet mocht verwachten.

Het was denkbaar, dat die avonturiers

onverrichter zake zouden terugkeeren, zonder een spoor van goud te hebben gevonden. Maar intusschen was toch het lokaas reeds uitgeworpen, intusschen trokken er reeds honderden en misschien wel duizenden langs de ongebaande wegen van Alaska, op zoek naar het begeerde goud — en die talrijke horde zou gelijk staan met dien zwerm sprinkhanen die alles kaal vreten op haar weg.

De sneeuw lag daar reeds een voet hoog en de prijzen van de sleden en de trekhonden zouden bij den dag, ja bij het uur sprongsgewijze om hoog gaan, totdat men zelfs geen manken, stokouden hond meer zou kunnen krijgen, zelfs al wilde men zijn gewicht in goud betalen.

Met de verduurzaamde levensmiddelen zou het evenzoo gaan, en binnen niet al te langen tijd zou men een hand vol dollars moeten betalen voor een half pond beschimmelden pemmican, gedroogd rendiervleesch, in kleine dobbelsteentjes gesneden.

Het land daarginds zou er spoedig uit zien, als of een overwinnende, meedoogenlooze vijand het had platgebrand en volkomen verwoest. En al was Raffles er niet volkomen zeker van, of de geruchten aangaande het vinden van goud waarheid bevatten, zoo wilde hij toch dit gevaar niet loopen en daarom schafte hij zich reeds te New-York aan, wat hij in normale omstandigheden zelfs te Dawson had kunnen krijgen.

De toekomst zal leeren, dat juist deze overmaat van voorzichtigheid hem bijna noodlottig zou geworden zijn.

Het kon ongeveer vier uur zijn toen Brand met een tevreden gezicht een van de splinter-nieuwe koffers afsloot, en zich tot Raffles wendde met de woorden:

— Voor mijn aandeel ben ik zoo goed als gereed, Edward! Wat mij betreft, zouden wij morgen op reis kunnen gaan.

— Je zult nog een paar dagen geduld moeten hebben, Brand! zeide Raffles glimlachend, en zich oprichtend uit zijn gebukte houding.

Hij bestudeerde juist met groote aandacht een kostbaar kompas, dat hem daarginds zeker groote diensten zou bewijzen.

— Waarop wachten wij dan eigenlijk nog? vroeg Brand.

— Op de warme kleederen voor Henderson, mijn waarde! Hij is zoo groot, onze reus, dat ik hem een pels heb moeten laten aanmeten. Maar mij dunkt, dat het op een paar dagen vroeger of later niet aankomt!

— Maar dat doet het juist wel, waarde Edward! riep Brand uit, want de grond brandt mij hier onder de voeten.

— Kom, kom, dat is overdreven! zeide Raffles hoofdschuddend, terwijl hij het kompas weer in de doos legde. Alles is nu achter den rug, en de politie is ons spoor geheel bijster.

— Van de politie spreek ik niet, die maakt mij niet ongerust ik heb de bandieten op het oog die ons het leven zoo zuur hebben gemaakt.

— Over drie dagen zullen wij vertrokken zijn Brand.

— Maar in drie dagen kan er nog heel wat gebeuren.

Brand was naar de gangdeur geloopt en opende die, teneinde zich te vergewissen, of de schoenen, die hij een uur te voren buiten de deur had gezet, misschien reeds gereinigd waren.

Hij keek links en rechts de gang in, de schoenen waren er nog niet. Hij deed langzaam de deur weer dicht en kwam het vertrek weer in.

— Er zwerft hier ergens een etagekellner rond met een tronie die mij alles behalve bevalt, zeide hij nadenkend. Hij was in de buurt van onze kamer.

— Brand, ik heb opgemerkt, dat het bij etagekellners meer voorkomt, dat men hen in de buurt van een hotelkamer aantreft, merkte Raffles eenigszins spottend op.

— Je lacht mij uit, maar ik houd vol, dat die kerel een sinister gezicht heeft. Hij dwaalt hier al te veel rond naar mijn zin. Bijna niemand is op dit uur in zijn kamer, wat heeft hij dan hier op de gang te zoeken?

— Een knap kamermeisje Brand zeide Raffles meesmullend. Het zal er nog op uit draaien dat de ongelukkige kellner een spion is!

— En waarom niet? Hij heeft er juist een gezicht voor.

— Brand, je zult nu toch niet zoo ver gaan te beweren, dat die man vermoedt, wie ik werkelijk ben?

— Dat zeg ik niet! Als dat zoo was, dan zou de man ons natuurlijk reeds bij de politie hebben aangegeven, in de hoop, de belooning te verdienen, die op je aanhouding is gesteld.

— Waar ben je dan eigenlijk bang voor?

— Ik ben hier bang voor alles. New-York is niet gelijk te stellen met Londen, het is veel erger. Het is hier een moordenaarshol, een spelonk vol ongerechtigheden. De misdaad tiert hier even welig, als ratten op een graanzolder. Ik heb het volste recht, om hier bang te zijn — bang voor alles! Je wilt toch zeker niet ontkennen, dat een groot hotel, als dit, stellig zijn spionnen heeft?

— Ik denk er niet aan, Brand. Want ik weet, dat het tegendeel waar is. Carlton heeft natuurlijk zijn geheime detectives, om...

— Ik praat niet van detectives, viel Brand

hem ongeduldig in de rede, ik weet wel, dat die er zijn. Zij moeten op de hotelratten letten. Ik weet wel, dat zij, als gasten vermomd, zich ophouden in de eetzaal, in de conversatiezaal in de danszalen, en dan hunne oogen goed den kost geven. Maar ik geloof te mogen zeggen dat ik een geheimen detective op een mijl afstand kan ruiken. Die kellner is er zeker geen. Als hij een spion is, dan spionneert hij niet voor de directie, maar voor eigen rekening, op in opdracht van een derde. En die derde zou ik niet graag onder mijn vrienden tellen.

— Komaan, nu zijn we waar wij wezen moeten, zeide Raffles met een komische zucht van berusting. Die kellner is afgevaardigde door een bandietenbende, om mij, den rijken vreemdeling, te belooeren.

— Wat schuilt daar voor vreemds in? vroeg Brand verontwaardigd. Gebeuren zulke dingen soms niet meer? Al die nieuwe koffers, tassen en valiezen zouden wel in staat zijn om iemands aandacht te trekken, dunkt mij! Het geoefend oog van een hotelkellner moet dadelijk hebben gezien, dat die dingen zeer duur zijn, ook de jachtwapens zullen niet aan zijn speurend oog zijn ontsnapt. Ja Edward, je glimlacht nu wel en je vindt mij misschien dwaas, maar ik blijf er bij dat die kellner een heel onbetrouwbaar gezicht heeft. Tijdens de lunch heb ik duidelijk gezien, dat hij ons nu en dan scherp en lang opnam, als hij dacht, dat wij niet naar hem keken. Ik kon dat duidelijk waarnemen in den spiegel.

— Het gelaat van Raffles werd ernstiger toen hij zei:

— Het is mogelijk, dat je gelijk hebt. Hoe dit ook zij — over drie dagen vertrekken wij immers, en wij zullen dus aan de heeren straatrovers en hoteldieven weinig gelegenheid laten, hun slag te slaan.

— Intusschen zal ik dien kerel in het oog houden. Zijn gluiperige oogen bevallen mij in het geheel niet, zei Brand, terwijl hij een tweeden nog ledigen koffer ontsloot, om dien ook te gaan vullen met gereed liggende voorwerpen.

Er lagen daar nog zoogenaamde nesten aluminium kookpannen, waterzakken van canvas, slaapzakken, blikken dozen geweervet, kistjes met patronen, tinnen lepels en vorken, thermosflesschen en nog tal van andere dingen, waaronder de voornaamste zeker de wollen dekens en de drie persoons kampeertent waren.

Er kon omstreeks een kwartier verstreken zijn, toen Brand, na eerst een blik op Raffles te hebben geslagen, op zijn teenen naar de deur sloop en die plotseling open rukte.

Raffles keek op het hooren van de rond

draaiende kruk om en glimlachte toen. Hij zag hoe Brand weer het hoofd links en rechts wendde :

En toen klonk het toornig de stem van den jongen man

— Ben je van plan, mij die schoenen nog te brengen, of hoe zit het ?

Er naderden vlugge schreden, gedempt door den dikken looper en toen Brand de deur nijdig weer dichtwierp hield hij een paar zoo goed als nieuwe, bruine schoenen met zeer dikke zolen in de hand.

— Daar was hij al weer, bromde hij.

— Maar nu kwam hij je toch de schoenen brengen ? merkte Raffles glimlachend op.

— Schoenen brengen ? Het mocht wat ! Hij stond aan het einde van de gang en praatte druk met een van de kamermeisjes !

— Zoo iets zeide ik je immers reeds !

— Edward, hij praatte niet als een man die flirt, maar als een man, die zaken doet ! Zij stonden samen te fluisteren en hij liet haar juist de schoenen zien.

Raffles kwam op Brand toe, legde zijn blanke, gespierde hand op diens schouder, en zei :

— Luister eens, Brand, zet je nu toch die dwaasheden uit het hoofd. Ik heb je altijd ontraden, bij de lunch zooveel kreeft te eten, want die schijnt sterk op je humeur te werken. En ook op je fantasie. Denk er niet meer aan en laten wij liever voort maken !

— Voort maken zullen wij zeker, maar je zult mij niet beletten, er aan te denken ! verweerde Brand zich. Mijn instinct waarschuwt mij, dat die kerel het speciaal op ons heeft voorzien !

— En het kamermeisje is zijn medeplichtige,

en van nacht zullen zij gemaskerd onze kamer binnen dringen, om ons met een groot broodmes den hals af te snijden. zeide Raffles achend.

— Ja, spot maar. Wij zullen eens zien, of jou optimisme het wint, dan wel mijn pessimisme

— Goed, laten wij dat zien, en dan nu onze koffers verder pakken. drong Raffles aan. Ah, daar is onze James

Er werd even op de deur geklopt en een ware Hercules met kinderlijke blauwe oogen en met geweldige schouders trad binnen.

Het was James Henderson, de reusachtige chauffeur.

— Alles past uitstekend, Mylord, zeide hij tevreden, morgen wordt het thuis bezorgd en voor ik het vergeet — die kellner met zijn verdachte tronie snuffelde hier voor de deur ! Ik vertrouwdien kerel voor geen cent.

Brand keek Raffles veelbeteekenend aan maar hij zeide geen woord.

Drie dagen daarna stapten Raffles, Brand en Henderson, na voor de omvangrijke bagage te hebben gezorgd, aan een der voornaamste stations op den trein, die hen naar het Noorden zou brengen.

En in de allerlaatste seconde stapte in denzelfden trein een man die tot op het laatste oogenblik druk had gepraat met den etagekellner uit het Carlton Hotel, die zich zooveel mogelijk achteraf scheen te willen houden en eenige malen op Raffles en zijn reisgezellen had gewezen.

De man nam achter in den trein plaats, die onmiddellijk daarna vertrok.

Weet U, dat de etiketten der DUBEC verpakking
recht geven op Kunstkleurenfoto's van Filmsterren in fraaie lijst?
Vraagt Uw winkelier of den fabrikant de voorwaarden

HOOFDSTUK II.

NOORDWAARTS.

Om dien tijd van het jaar zijn de treinen, die naar het Noorden vertrekken, vrij druk bezet met late vacatiegangers en sportslieden, die over voldoende tijd en geld beschikken, om de wereldstad te kunnen verlaten, en een paar maanden te besteden aan de jacht op grof wild.

Men herkent hen meestal daardoor, niet alleen aan hun kleeding, maar ook aan hun geheele houding, die wijst op een veelvuldig verblijf in de open lucht.

De trein was nu reeds twee volle dagen onderweg en alleen de machine was een paar malen verwisseld.

Raffles had de allernoordelijkste route gekozen, teneinde zoo dicht mogelijk het punt te naderen, vanwaar de jachtreis een aanvang zou nemen.

Die route loopt over Winnipeg in Canada, een dertigtal mijlen over de grens en verder over Saskatoon en Edmonton naar Prince Rupert, het eindpunt, een niet zeer belangrijke kustplaats aan den Stillen Oceaan.

Hier zouden alle reizigers moeten uitstappen, wat ook hunne bestemming mocht zijn, om de afdoende reden, dat de spoorstaven hier eindigen. Het paard begint hier de plaats in te nemen van het stoomros en in het hartje van den winter de sleden en de trekhonden.

Tot Winnipeg was er niets bijzonders vorgevallen. Van de reizigers die te New-York waren ingestapt waren er nog heel wat overgebleven, onderweg waren er ook nieuwe bijgekomen. En het was een zonderling allegaartje, dat daar rond krioelde in de gangen, want de Amerikaansche spoorwegen hebben maar een enkele klasse, de werkman zit er naast zijn patroon, de neger, die op zoek is naar werk op een der plantages, slentert er naast den petroleumkoning door de breede wandelgangen. In den laatsten tijd echter worden er in de meeste treinen salonwagens ingehaakt, waarin de reizigers veel meer moeten betalen, doch die echter evengoed als de andere van een middegang zijn voorzien, en van waar men

den langen trein in beide richtingen kan doorloopen.

Het was in zulk een wagen, waar Raffles en zijn beide vrienden hadden plaats genomen. Er zaten nog twaalf of veertien andere reizigers, die niet veel notitie van elkander namen.

Brand had reeds verscheidene keeren een onderzoekingstocht ondernomen en was tenslotte tevredengesteld teruggekeerd met de mededeeling, dat het percentage „ongunstige tonies” niet grooter was dan verwacht kon worden in zulk een trein vol menschen.

De eerste nacht was volkomen rustig voorbij gegaan en terwijl de trein met een snelheid van 60 mijlen per uur over de eindeloze vlakten van het Noorden voortstoot, sliepen allen rustig in hun gemakkelijke bedden.

En toch was Brand nog geenszins gerust, ofschoon hij onmogelijk had kunnen zeggen, waarvoor hij eigenlijk nog vreesde. In ieder geval was men hier niet in Mexico, en een gewapende overval van bandieten zou hier zeker niet plaats vinden. Intusschen — de reis was nog lang niet ten einde, men naderde ieder uur meer de zeer dun bevolkte streken, en daarmee steeg de kans dat er een aanval kon worden ondernomen.

Maar voorbij Winnipeg veranderde reeds het aspect van den trein. Er stegen hier een twaalf-tal mannen in, zwaar bepakt, de meesten in ruige jekkers gekleed, die op het eerste gezicht hun reisdoel verrieden. Het waren zonder eenige twijfel goudzoekers.

Brand, die voor het breede portierraam naast Henderson had gestaan en nieuwsgierig het gewoel op het station had gadegeslagen, zeide veelbeteekenend tot den reus :

— Dat belooft iets voor de toekomst, James, heb je die troep mannen gezien, waarvan de laatsten juist in den trein stappen ?

Een onguur zoodje, mijnheer Brand, knorde de reus.

Geloof je dat die allen naar dezelfde streek gaan ?

Dat kan niet anders, James, antwoordde Brand. Deze trein gaat naar Saskatoon en verder naar Edmonton — en van daaraf bestaat er nog maar een enkele lijn, die te Prince Rupert eindigt. Tenzij die lieden onderweg uitstappen, wat ik niet geloof, zullen zij dus onze reisgenooten blijven tot die stad.

Mag ik vragen, waarom gij het niet gelooft, Mijnheer Brand?

Omdat Prince Rupert het dichtste bij de streek ligt waar goud gevonden moet zijn — dat wil zeggen, dat het er nog minstens 3 weken reizens van verwijderd ligt, ik bedoel in normale tijden, als men te paard kan gaan, en daarvan is binnen een week reeds geen sprake meer! Mij dunkt dat de eerste sneeuw daarginds al gevallen moet zijn. Is dat zoo, dan wordt de duur van de reis op zijn minst verdriedouigd.

Henderson bromde iets binnensmonds, keek eerst voorzichtig rond, om te zien, of Raffles hem niet kon hooren en zei toen:

— Mijnheer Brand, ik heb dat al gisteren willen zeggen, maar ik gevoel mij niet heemaal gerust! — Hebt gij dien kleinen kellner met zijn rattenooogjes wel gezien?

— Zeker, James. Meer dan mij lief was!

Hij was op het station, toen de trein weg ging!

Brand maakte een gebaar van schrik, en vroeg levendig:

— Weet je dat zeker, waar zag je hem dan?

Hij kwam even, voor de trein vertrok, en praatte met den grooten kerel, dien ik maar heel even heb kunnen zien. Ik weet echter met zekerheid, dat die man in den trein is gestapt. Hij droeg een dikke overjas met heel groote ruiten, en hij had rood haar, dat heb ik duidelijk gezien. Maar ik heb er tegen Mylord niets van willen zeggen, omdat ik geloof, dat hij ons beiden zeurkousen vindt. Neem het mij niet kwalijk, Mijnheer Brand!

Brand lachte slechts even, en stond een oogenblikje peinzend voor zich uit te staren. Wat de reus hem daar gezegd had, trof hem zeer onaangenaam. De tegenwoordigheid van dien kleinen zwarten kellner op het perron, juist terwijl de trein vertrok, scheen hem weinig goeds te voorspellen. Daar school bepaald iets achter.

Hij wendde zich plotseling weer tot Henderson met de vraag:

— Geloof je dat ze ons gezien hebben?

— Of ze U gezien hebben? Hij wees in Uw richting, dat zag ik duidelijk! Ik was juist bij de bagage. Ik heb den man maar een enkelen keer in het hotel gezien, toen ik de bevelen van Mylord in ontvangst kwam nemen, maar hij mij gelukkig niet.

Brand stond nog een oogenblik met gefronste wenkbrauwen voor zich uit te staren en zeide toen haastig, daar Raffles van zijn plaats opstond en naderbij kwam:

— Nog geen woord hierover aan Mylord, James! — Hij zal ons maar weer uitlachen! Maar ik ga nu dadelijk den trein eens zelf grondig onderzoeken en wij beiden zullen een oogje in het zeil houden nietwaar James!

Dat belooft ik U Mijnheer Brand, en als ik een heer met een geruite overjas zie die mij verdacht voorkomt, dan gooi ik hem van den trein!

Brand wilde lachend protesteeren, toen Raffles reeds naast hem stond. Zijn scherpe oogen hadden onmiddellijk gezien, dat zijn trouwe metgezellen zoeven iets besproken hadden, dat zij voor hem wilden geheim houden.

Hij glimlachte en even verscheen er een spottende glans in zijn grijze oogen. Hij zei meesmuilend:

— Er wordt hier zeker geconspireerd over de samenstelling van het diner?

Brand zocht nog naar zijn woorden, toen Henderson al een goeden inval meende te hebben gekregen en met zijn breedsten grijns opmerkte:

— Mijnheer Brand en ik spraken over het weer, Mylord!

— Ook een heel belangrijk onderwerp gaf Raffles spottend toe, heb je de mannen gezien, die in den trein zijn gestapt, Brand?

— Zonder twijfel goudzoekers! Het gerucht schijnt dus waarheid te bevatten! en ik vraag mij al af, hoe de toestand te Prince Rupert zal zijn.

— O, het zal waarschijnlijk al moeilijk genoeg zijn, daar goede paarden te vinden! Je behoeft je echter niet ongerust te maken, Brand.

Want ik heb mijn maatregelen bijtijds genomen en even voor wij vertrokken een telegram verzonden aan Dave Croft!

— Wie is Dave Croft, vroeg Brand verwonderd.

Een tamelijk bekende paardenhandelaar in Prince Rupert. Hij kent mij natuurlijk niet onder mijn waren naam. Ik heb hem altijd vorstelijk betaald, en bovendien zou de man zich nog wel eens een paar malen bedenken, voor hij mij een verzoek weigerde! Ik weet een paar kleinigheden uit zijn verleden, die hem den Sherif op zijn dak zou sturen, in geval ze bekend raakten. Om kort te gaan, Croft moet doen, wat ik hem verzoek, en ik verzocht hem ditmaal om vier voortreffelijke paarden, drie voor ons, en een voor de bagage. Ik heb ook nog om een wagen verzocht, maar ik betwijfel of Croft wel beschikt over zulk een voorwerp van overbodige luxe.

Brand zeide niets, maar keek met hoog opgetrokken wenkbrauwen naar het perron, waar nog een paar laatste reizigers kwamen aanloopen gebukt onder de zwaarte van hun vracht. Zij schenen niet bij elkander te hooren, maar ook zij zagen er uit, zooals men zich goudzoekers voorstelt, met geoliede knie-laarsen aan, broeken van geruit katoen blauwe boezeroenen en een soort van jekker met een kraag van konijnenbond. Zij droegen geweldige pakken in zeildoek gewikkeld, bultig en zwaar en een paar hunner hadden de houweelen zoo maar los bij zich, maar of zij alleen waren, of in groepjes — op het gelaat van al die ruwe mannen stond een koortsachtig ongeduld te lezen, de woeste begeerte, om daarginds de eerste te zijn, daar op die geheimzinnige plek, waar in den bodem het kostbare gele metaal was gevonden.

Zwijgend keken Raffles en Brand nog een oogenblik toe. Dat was nog pas Winnipeg en wie kon zeggen, hoe het verderop zou zijn in de meer noordelijke plaatsen!

Eindelijk reed de trein weg.

En zoodra hij er maar kans toe zag, ging Brand geheel alleen een kleine onderzoekings-tocht maken. Langzaam doorliep hij den vollen trein van den tender tot aan den laatsten bagagewagen, geheel achteraan.

Hij zag slechts een geruiten jas in den trein, die bevond zich echter niet aan het lichaam van een man, maar lag achteloos neergeworpen op een bank. Geduldig wachtte Brand tien minuten, totdat de eigenaar van dien jas zou zijn teruggekeerd, tenslotte kwam die ook en hij bleek een vrouw te zijn, een van die ultramoderne jonge meisjes, die zelfs uiterlijk weinig meer verschillen van den man, met haar zeer korte, gegomde haren, en haar slanke leden. Het meisje kwam dampend binnen, nam niet de minste notitie van Brand, maar trok de geruite jas aan en ging zitten lezen.

Knorrig ging Brand verder, zou zijn ongerustheid dan volstrekt geen grond hebben? Zou de vriend van den kellner reeds onderweg zijn uitgestapt?

Hij keerde vlug terug, om dit aan Henderson te vragen en de reus gaf hem ten antwoord, dat hij hier juist in het bijzonder op gelet had, maar nergens aan de weinige groote stations, waar de trein stopte, een man met rood haar en een overjas met groote ruiten had zien uitstappen.

Misschien was dit 's nachts gebeurd en dat moest dan ook wel zoo zijn, tenzij hij zich met opzet verscholen hield, en dat gaat niet zoo gemakkelijk in dien trein.

Deze donderde intusschen steeds voort over

de spoorstaven, met onverminderde snelheid, uren en uren achtereen: alle reizigers trokken bij groepjes naar den eetwagen, het werd donker, de negers begonnen de bedden in orde te maken en ten derde male begaven de vrijwillige gevangenen in die rijdende cel zich ten ruste.

Heel laat ging Brand nog eens de ronde doen. Hij vond in een der compartimenten het groepje goudzoekers, die op levendigen toon met elkander spraken, in wel drie of vier talen en toch elkander heel goed schenen te begrijpen. Zij hadden genoeg aan de paar woorden Engelsch die zij kenden en zij hadden immers een gemeenschappelijk doel!

Maar Brand wist echter al te goed, dat juist dit doel, dat zij gemeenschappelijk nastreefden, hen maar al te spoedig als wilde dieren tegenover elkander zouden doen staan, met de revolvers tot schieten gereed, met het breede jachtmes in de harde vuist. Het goud, dat hen thans tot vrienden maakte, zou dan de geesel zijn, die hen uit elkaar dreef, met haat zou bezielen, en den zwakke zou doen vallen onder de slagen van den sterke. Nog maar drie weken, een maand wellicht — en die sterke kerels zouden zich misschien voortslepen als afgejakkerde trekdieren door de woestenijen van ijs en sneeuw slecht gevoed met bloedende voeten, wanhopend, om het doel te bereiken.

Wat verder zaten, zijgend en eenzaam, de mannen met hun groote pakken, die het laatst in den trein waren gestapt.

Den man met den geruiten jas en het roode haar ontdekte hij echter nergens. Het was een vreemde zaak. Kon Henderson zich vergist hebben? Dat was bijna niet aan te nemen. Hij zelf had verklaard, zich in den bagagewagen te hebben bevonden, en die stond vlak bij den ingang naar het perron, zoodat hij die twee mannen duidelijk had moeten kunnen zien.

En Brand sliep dien nacht met zijn revolver onder zijn hoofdkussen. Hij sliep zelfs tamelijk slecht en was den volgenden morgen uit zijn humeur, omdat hij zelf begreep, dat die onrust ongemotiveerd leek, en door niets gerechtvaardigd scheen te worden.

Des morgens passeerde men Saskatoon. Daar stapten vrij veel reizigers uit, maar in het geheel geen goudzoekers, integendeel kwamen er wel dertig mannen in den trein met diezelfde zenuwachtige uitdrukking van onrust en haast op het gelaat, grooten en sterken, die het heel lang zouden kunnen houden, maar ook kleinen en tengeren, die nu reeds dreigden te bezwijken onder het gewicht hunner zware bagage. Sommigen waren uitstekend uitgerust, met waterdichte tenten, voortreffelijke wapens,

dikke, warme kleeren — andere weer zagen er haveloos en schooierig uit, en droegen een klein papieren valiesje bij zich. Het zou bijna om te lachen geweest zijn, als men niet geweten had, in welke verschrikkelijke drama's die ongelukkigen een hoofdrol gingen vervullen.

Brand, die hen zag instappen, zag als in een visioen den langen, verschrikkelijk langen weg naar het Noorden naar het goud, en langs dat pad zwarte vormelooze, stille dingen, — dingen die eenmaal menschen waren geweest, en nu alleen nog maar donkere heuveltjes kleeren waren en wat verstijfd vleesch, dat bij de eerste sneeuwjacht ook zou verdwijnen en niets zou er over blijven van wat eens levende wezens waren geweest, beziel met een zelfde verlangen naar rijkdom.

Laat in den avond van denzelfden dag werd Edmonton bereikt, en hier speelde zich hetzelfde tafereel af, twintig jagers en zakenlieden verlieten den trein, en veertig sombere of wel luidruchtig gierende half beschonken kerels stapten binnen, en allen droegen het kenmerk van aanstaand beroep in den vorm van een groot pak op hun rug.

Den volgenden dag was het slechts een goudzoekerstrein, die in tomelooze vaart steeds maar verder stooft in noordwestelijke richting.

In den laatsten nacht gebeurde er iets, dat Brand veel te denken gaf, en hem de vaste overtuiging gaf, dat hij toch niet geheel en al ongelijk had gehad, toen hij de toekomst donker inzag.

Hij lag klaar wakker in het slaapcompartiment, dat hij met Raffles en Henderson bezette, terwijl het vierde bed leeg was, toen een gerucht zijn oor trof, slechts nu en dan overstemd door het geraas van de wielen.

Het klonk als het geluid van krassend metaal en kwam van den kant van de smalle mahonie houten deur. Hij was onmiddellijk op de been, liet zich uit zijn krib glijden, en riep met een stentorstem:

— Wie is daar? —

Hij begreep aanstonds, dat hij iets anders had moeten doen, maar dat inzicht kwam te laat, want toen hij de deur openrukte, na den koperen grendel te hebben teruggeschoven, zag hij aan het eind van den breeden middengang een viertal mannen hard wegloopen, en het volgende oogenblik achter een deur verdwijnen.

Hij dacht er zelfs niet aan, hen na te gaan, en begreep wel, dat zij vliegensvlug hun eigen slaappleats zouden opzoeken en dat het dan onmogelijk was, onder die meer dan driehonderd reizigers de daders aan te wijzen, die er wel voor zouden zorgen, alle compromitteerende

voorwerpen zooals maskers en steekbeitels zoo spoedig mogelijk uit een venster te werpen.

Toen hij de deur weer gesloten had, zag hij dat Raffles het licht had opgedraaid en zich in zijn bed had opgericht.

— Mag ik weten wat dit nachtelijke solo beduidt? vroeg hij, op Brand neerziende.

Als ik je heb wakker gemaakt, dan spijt me dat, maar wat jij mijn solo noemt, had zijn goeden grond! Mag ik je er even op wijzen, dat er aan den knop van dezen grendel een dun staaldraad is bevestigd, dat door een kleine gaatje van onze deur naar buiten in den gang steekt.

Wel, ik zelf heb die truc ook menigmaal toegepast, zeide Raffles bedaard, maar toch liet hij zich op zijn beurt omlaag glijden, liep met de handen in de zij gesteund op de deur toe, en bekeek aandachtig den knop van den vrij zwaren grendel.

Inderdaad was er een lus van fijn staaldraad omheengeslagen, dat door een fijn gaatje in het deurbout verdween.

Het krassend geluid moest een andere oorzaak hebben gehad, begreep Brand dadelijk. Dat kon ook niet anders, want hij zelf had de deur, behalve met den grendel ook nog met een sleutel afgesloten.

Hij bukte zich en bekeek het slot toen.

Het was duidelijk te zien dat men getracht had, van buiten af de slotplaat los te schroeven. Waarschijnlijk hadden de bandieten erop gerekend, dat het geluid hiervan wel geheel overstemd zou worden door het geraas van den voortjagenden trein.

Maar Brand ontdekte nog meer!

Heel laag aan de deur was, met een gewone boor een gat ter grootte van een cent geboord. En op de vloermat erbij lag een stukje van een gummislang zooals men wel gebruikt aan gas-toestellen of waterkranen.

Raffles en Brand waren te ervaren, om niet dadelijk te begrijpen, wat die vondst beteekende. Die drie of vier kerels hadden willen binnendringen, waren natuurlijk voornemens geweest, een of ander bedwelmend gas in de tamelijk kleine slaapwagen te pompen, en zij waren alleen maar zoo dom geweest de volgorde hunner werkzaamheden om te draaien. Wanneer zij begonnen waren met het inlaten van het gas, en pas de deur hadden geforceerd, nadat dit zijn werking gedaan had, als zij wat meer geduld hadden beoefend, dan zou dit avonduur waarschijnlijk wel een heel ander verloop hebben gehad.

In hun snelle vlucht hadden zij wel het gasreservoir kunnen meenemen, dat nu waarschijnlijk ergens langs de rails lag, een twintig-

tal mijlen terug, maar het verraderlijk slangetje was achtergebleven.

Brand had het opgeraapt, en zwaaide er nu zwijgend mee heen en weer voor de oogen van Raffles, die glimlachend zei :

— Je zwijgt, Brand, om mijn gevoeligheid te sparen, maar je gebaar is veelzeggend genoeg, je bedoelt er mee : — Je ziet dus wel, mijn waarde, dat ik gelijk had en dat mijn argwaan gegrond was. —

Was zij dat soms niet Edward ?

In zekeren zin stem ik dat toe ! Natuurlijk is er hier zoeven een aanslag op ons en ons geld gepleegd. Of dit echter in verband staat met „de tronie” van jouw kellner, dat zou nog bewezen moeten worden !

Brand haalde de schouders op en zei :

— Laat dit mijnentwege niet bewezen worden Naar mijn inzien doet het er weinig toe, of men door de kat, of door den kater gebeten wordt ! — Maar ik weet heel zeker, dat die kellner hier achter zit. Luister maar.

En nu deelde Brand in weinige woorden aan Raffles mede, wat Henderson op den ochtend van het vertrek te New-York gezien had.

Raffles luisterde zwijgend toe, toen maakte hij het staaldraad van den grendel los, schoof dien weer trug, draaide den sleutel in het slot om, was met een lenigen sprong weer in zijn krib en zij toen pas, de dekens over zich heen-slaande :

— Ik zal het in mijn oor knopen, Brand

DUBEC RECLAME

Meerdere Filmsterren volgen — Vraagt voorwaarden
in den Sigarenwinkel of bij den fabrikant

HOOFDSTUK III.

DE EERSTE STRIJD.

Raffles scheen zich van het voorval van dien nacht intusschen al heel weinig aan te trekken, want hij sliep aan één stuk door, tot bijna 8 uur in den morgen.

Brand was echter allesbehalve gerust, en schrok telkens wakker uit zijn sluimering, meenende, opnieuw een verdacht gerucht aan de deur te hooren.

Wat Henderson aangaat, de brave reus had van het geheele intermezzo niets bemerkt, en was kalm blijven doorslapen, het kleine compartiment met zijn welluidend gesnurk vervullend.

Nadat Brand was opgestaan, en zich gewasschen had in het kleine, daarvoor bestemde hokje ging hij dadelijk opnieuw op onderzoek uit.

Maar alweder was er in den geheelen trein niets te ontdekken van een roodharig man, die een geruite overjas droeg.

En de trein was hoogstens nog maar een paar uur sporens van Prince Rupert verwijderd, toen het plotseling met een schok tot hem doordrong: Dat roode haar kon wel eens valsch geweest zijn — de geruite overjas kon wel eens uit den trein zijn geworpen, of wel binnenst buiten gekeerd! Indien dit werkelijk zoo was, dan werd de toestand er zeker niet aangener op, want dan had men hier in werkelijkheid te doen met een zeer sluw heerschap, die boven de gewone bandieten stond, en zelfs tot vermommingen zijn toevlucht nam.

Hij sprak echter zijn vermoedens niet uit tegen Raffles die in een uitmuntend humeur bleek te zijn en die hem waarschijnlijk dadelijk het zwijgen zou hebben opgelegd.

Dat er gevaar dreigde — de afgeloopen nacht had het al te duidelijk bewezen. De rijke en dure uitmonstering van de twee jagers, die er blijkbaar ook nog een bediende op na hielden, had blijkbaar indruk gemaakt op den kellner met de kleine muizenooogen, en die man moest deel uitmaken van een of andere wijdvertakte bende. Dat hij een goede buit hoopte te maken

bleek wel uit de omstandigheid, dat zijn handlanger zelfs de dure reis dwars door Amerika er voor over had gehad, ter bereiking van zijn doel.

En nu naderde men het eindpunt. Het was hier al zeer koud, maar er was nog altijd geen sneeuw gevallen op deze breedte. De velden echter waren kaal en een stormwind, uit zee komende, scheen den trein te willen tegenhouden en kromde de ontbladerde boomen.

In den trein was een groote drukte ontstaan, de reizigers hadden hun bagage gepakt, en de goudzoekers, thans zeker wel een tweehonderd in getal drongen onder luid gevloek en geschreeuw reeds naar de portieren, om de eerste te zijn, die het perron zou bereiken.

Ook Raffles en zijn vrienden hadden zich gereed gemaakt om den trein te verlaten.

Zij hadden slechts weinig handbagage bij zich, en hielden die stevig vast, want de mannen die hen nu in de breede gangen omringden zagen er voor het meerendeel niet zeer vertrouwenwekkend uit.

Nu ook zochten de blikken van Brand vruchteloos naar een roodharig man.

Hij wist Henderson even terzijde te nemen, een minuut of vijf voor het station en vroeg zacht:

— Je bent er zeker van James, dat die kerel op het hoofdstation in New-York rood haar had?

— Volkomen zeker, Mijnheer Brand.

— Hij was groot, krachtig gebouwd?

— Ja, een stevige sinjeur.

Veronderstel eens, dat hij een pruik gedragen heeft — zou je dan zijn gezicht herkennen onder die kerels daarginds, die elkander daar al staan te verdringen alsof zij om een claim vechten?

De reus keek in de aangeduide richting, maar maakte al spoedig een moedeloos gebaar en antwoordde:

— Ik geloof niet dat hij daarbij is, Mijnheer Brand. De meesten van die mannen zijn onderweg in den trein gestapt. Mijn roodharige

had ook volstrekt geen bagage bij zich en deze kerels hebben allen groote pakken.

Op dat oogenblik begonnen de remmen te knarsen, de trein verminderde spoedig zijn vaart, en reed eindelijk met een oorverdoovend gerinkel van de waarschuwingsbel onder de smalle kap van het kleine station.

Nog voor de trein geheel stil stond werden de portieren opengeworpen, en een stroom menschen stortte zich naar buiten, waaronder zich maar heel weinig vrouwen bevonden, hoogstens een vijftiental en die voor het grootste gedeelte schenen te behooren bij goud-delvers.

Er was echter ook een afzonderlijk kleine groepje van nog jonge vrouwen, die wat terzijde stonden, en naar het scheen op iemand wachtten, want zij keken telkens naar den uitgang, en zagen er ongerust en een beetje bevreesd uit; allen droegen een instrument onder den arm, deze een viool in een kist, die weer een fluit in een foudraal.

Waarschijnlijk was het een van die kleine damesorkestjes, die per telegram waren opgeroepen door een onderneming, bar-keeper, die de fortuin reeds meende te zien wenken, nu de trek naar het Noorden plotseling weer zoo groot was geworden.

De aandrang was zoo geweldig, dat de door-gangen letterlijk verstopt raakten, en daarom zeide Raffles rustig:

— Laten wij maar bedaard wachten tot de stroom wat geluwd is. Dave Croft is gewaarschuwd en houdt zijn paarden voor ons gereed.

En zoo stonden zij dan voor een der portier-ramen te kijken naar het tamelijk woeste tafereel, dat zich daar op het smalle perron voor hen afspeelde, toen Henderson plotseling een kreet liet hooren, naar buiten wees, en opgewonden riep:

— Daar staat de kerel! En hij heeft wel degelijk rood haar en een geruite jas!

— Dan heeft hij zich dus de geheele reis verborgen weten te houden, misschien wel geholpen door een van de conducteurs of de neger-boys riep Brand uit, die weinig minder opgewonden was.

— Wil ik hem nagaan, Mylord? vroeg Henderson. En hij maakte zich al gereed, zich met geweld een weg te banen door de dringende passagiers die ook in den salonwagen waren verschenen in de hoop, daardoor spoediger vasten grond onder de voeten te zullen krijgen.

— Niets daarvan, James! beval Raffles kalm. Als niet alle verschijnselen ons bedriegen, dan zullen zelfs hier moeilijk paarden te krijgen zijn, en daar wij ze wel hebben, zal er reeds

morgen een afstand van zeker honderd mijlen tusschen ons en jullie zondebok zijn, dien armen drommel met zijn rood haar! Waarom ons dus reeds nu vijanden te maken, terwijl wij toch, indien ik mij niet vergis, voor ons vermaak op jacht zouden gaan?

— Maar hij zal ons ontglippen Mylord! bromde de reus. Hij is al bij den uitgang!

— Laat hem glippen, James, zeide Raffles glimlachend. Hij is er al genoeg mede gestraft dat zijn aanslag op onze portefeuilles mislukt is! Laat hem gaan, hij zal ons zeker niet meer tot last zijn.

Het volgende oogenblik zou het ook reeds onmogelijk geweest zijn, den man in te halen, want hij was al door de controle, en verdween zeer snel.

Brand meende nog te zien, dat hij sprak met een anderen man, die naast hem liep, en die een pak in zeildoek gewikkeld aan een zwaren riem over zijn schouder droeg. In den trein had hij dus zeker kennis gemaakt met andere lieden van verdacht allooi, die zich misschien ook naar het Noorden begaven, maar zeker niet et het voornemen, zelf naar goud te zoeken, doch den meer gemakkelijken weg te kiezen, de lieden die het goud na tallooze ontberingen gevonden hadden de vruchten van hun gezwoeg te ontstelen.

Het duurde nog wel tien minuten voor de drie reizigers op hun beurt den trein konden verlaten, en nog was er eenig oponthoud omdat Raffles voor zijn omvangrijke bagage moest zorgen die nog in den goederenwagon aanwezig was.

Prince Rupert is maar een kleine plaats, in ieder geval niet groot genoeg om er een legertje stationskruiers op na te houden. Men verwacht daar dat iedereen maar voor zichzelf zal zorgen. Raffles had ook niets anders verwacht, en zelfs wel voorzien dat de weinige kruiers die het stadje rijk was, hun uniformpet in een hoek hadden gesmeten en op goed geluk met den grooten trek naar het Noorden waren meegetrokken.

Hij gaf dus de bagage voorloopig in depot, en verliet toen het station, een wel wat wijsche naam voor wat niet veel meer was dan een vervelooze houten loods.

Raffles kende hier den weg; hij behoefde dus geen inlichtingen te vragen en richtte zijn schreden dadelijk naar het huis van Croft die hem zeker met ongeduld zou verwachten.

De paardenhandelaar woonde in een tamelijk groot blokhuis, staande op een erf, dat door een lage, houten palisade was omgeven. Het zag er vrij smerig uit, maar het beantwoordde volkomen aan het doel, want het was ruim,

en men had er zeker met gemak een heel regiment kunnen opstellen.

Voor het oogenblik echter was er geen enkel paard te zien, zoover het oog reikte.

Daarentegen stond voor en op het lager terras voor het blokhuis een druk gesticuleerende troep mannen, die het hadden tegen een boom van een kerel, die kalm zijn pijpje stond te rooken, met den breeden rug leunend tegen een der houten kolommen, die het afdak schragen.

— Daar staat Dave al, zeide Raffles opgewekt. Hij schijnt in moeilijkheden te zijn.

— En daar staat die schobbejak met zijn roode haar — en dien zal ik in moeilijkheden brengen, riep Henderson verbolgen en hij wees naar een grooten man in een geruiten jas, die boven aan de lage trap stond en op dit oogenblik met veel gezwaai van zijn armen het woord scheen te voeren tegen den onverstoorbaren paardenhandelaar.

— Je zult niets van dat alles doen, James, maar rustig blijven! zeide Raffles streng.

— Maar die kerel zal trachten Croft onze paarden afhandig te maken, Mylord, sputterde Henderson.

— Dat zal hem niet gelukken, denk ik, in ieder geval zal ik nog een woordje hebben mee te spreken. Vooruit, vrienden!

En het drietal ging door de houten pallisade en liep op het groepje van tien of twaalf mannen toe, zonder uitzondering goudzoekers, ieder met heel wat bagage bij zich, die hun nadering niet gewaar werden want zij stonden allen met den rug naar hen toegekeerd.

Dave Croft echter had Raffles onmiddellijk herkend, naar het scheen en gaf hem een knipoogje, zonder echter van houding te veranderen.

Zij waren spoedig zoo dicht bij, dat zij den roodharige duidelijk konden hooren en nu schreeuwde:

— Jij hebt geen recht om paarden te reserveeren, wie het eerst komt, het eerst maalt! Dat is hier de eenige wet, in deze omstandigheden! En ik zou je raden, mij bliksemgauw twee van je paarden af te staan, of het zou je kunnen berouwen!

— En ik zou je raden, zei Dave doodkalm, bliksemsnel van mijn stoep af te gaan of ik zal je er af trappen! Dave Croft heeft nog nooit zijn woord gebroken — en dat kun je waarlijk niet van iedere paardenhandelaar zeggen! Ik zeg je nog eens, dat ik er nog vier heb, welke zijn besproken, En voor het overige kun je voor mijn part naar de hel loopen!

Dit laatste was misschien goed bedoeld, en werd op gekscherenden toon gezegd, maar de roodharige scheen er door tot een halve razernij

te worden opgezweept, want hij greep Dave met de rechterhand in de borst, en beet hem toe, bijna stikkend van woede:

— Eu voor het laatst! Ik wil een goede prijs voor je twee paarden geven, en dan toon ik mijn lankmoedigheid! Want hier geldt het recht van den sterkste!

— Blijf met je handen van mijn pasgewasschen overhemd, kerel, of het loopt niet goed met je af, zeide Dave kalm. Prince Rupert ligt nog al afgelegen het is geen New-York maar wij hebben hier een deksels goede politie! Ik weet niet wie jij bent, en ik wil het ook niet weten, maar een ding weet ik heel zeker, en dat is dat jij mijn paarden niet krijgt. Als jij goud wilt zoeken moet het maar op je voeten doen — ze zijn waarachtig groot genoeg! Ik heb mijn paarden aan iemand anders beloofd — en die komt daar juist aanwandelen. Wil hij je de paarden aan jou afstaan — mij is het goed, maar hij heeft ze besteld, en hem komen ze toe!

Aller oogen — en het waren geen al te wellillende, richtten zich onwillekeurig naar de drie mannen, die nu vlak bij het groepje stonden, onbevreesd, en staande op hun recht.

De man met het roode haar had Dave losgelaten, en staarde Raffles met boosaardige blikken aan, over de hoofden der anderen heen.

Toen baande hij zich een weg door de wachtende gouddelvers tot hij vlak voor Raffles stond, plantte zijn vuisten in zijn zijde en zei onbeschaamd:

— Dus jij bent de man die paarden bespreekt, en het voor de eerlijke menschen onmogelijk maakt hun reis te vervolgen?

— En u is zeker de eerlijke man, die geprobeerd heeft, vannacht in mijn slaapwagen te breken? vroeg Raffles met zijn beminnelijkste glimlach.

De roodharige liet een schamper lachje hooren ofschoon hij even van kleur verschoot en zei brutaal:

— Ik weet niet waar je het over hebt, maar ik weet drommels goed waarover ik zelf praat. Ik praat over paarden! De gewoonte geldt hier in het Noorden en bij een trek als deze, dat de paarden worden afgegeven naar volgorde! Nu, ik was hier het eerst bij Dave!

— Neen, ik was er eerder — met een telegram! zei Raffles bedaard.

— Een telegram heeft misschien waarde in New-York — maar hier niet! Hier geldt een ander recht — en ik waarschuw je mij niet te dwingen om dat toe te passen.

Henderson had zich tot op dit oogenblik met groote moeite weten in te houden maar nu werd het hem te machtig.

Hij kwam dreigend een stap op den kerel toe, greep hem in de borst, en vroeg, zich tot kalmte dwingend :

— Mag ik ook weten hoe jij heet, vriendlief ?

— Dat mag iedereen weten ! Ik ben Buster Key, en laat me nou los !

— Mijnheer Buster Key, ik zal je los laten wanneer ik het verkies, zeide Henderson grimmig, jij moet een toontje lager zingen ! Die paarden zijn van mijn meester en als je er ook maar een vinger naar uitsteekt . . .

Maar hij had onder het spreken naar Raffles gekeken, en de blik uit de staalharde, grijze oogen deed hem onmiddellijk den man los laten en blozend als een bestrafte schooljongen achteruit treden.

En nu zeide Raffles zeer kalm :

— Buster Key, ik kan werkelijk geen tijd verliezen met over deze zaak te praten. Ik ken Dave Croft allang. Ik ben herhaaldelijk zijn klant geweest. Als ik hier in de buurt moest jagen dan kocht ik bij hem mijn paarden. Ik ga nu hetzelfde doen, en daarom bestelde ik mijn paarden vooruit. Dat is volkomen eerlijk. Tracht je elders te voorzien en laat het gedaan zijn.

Key had toegeluisterd met een valsch licht in zijn groengrijze oogen, en met half gebukt hoofd, terwijl hij Raffles van onder zijn ruige wenkbrauwen aanstaarde.

— Nu dan zul je het zelf gewild hebben ! zeide hij schor.

En hij hief zijn zware rechtervuist op, maar bij dat gebaar bleef het ook.

Lang voordat de brieschende Henderson hem had kunnen afstraffen, of zelfs maar een beweging had kunnen maken, was de linker- vuist van Raffles met de snelheid van de gedachte op weg gegaan naar de kin van den ander, en trof die met zooveel juistheid en kracht, dat Buster Key met zijn volle lengte den harden grond van aangestampte klei ging meten. Dat besliste de zaak voor het oogenblik. De gouddelvers schenen in te zien, dat de zaak voor Key en voor henzelfen verloren was. De meesten van die mannen waren nog nieuwelingen, en hadden misschien wel een revolver in hun zak maar wisten ternauwernood hoe men zich daarvan bedient.

Zij die het wel wisten, en die een wat harder leerschool hadden doorlopen, begrepen, dat Prince Rupert weliswaar geen groote stad is, maar toch altijd nog groot genoeg om een commissaris van Politie en een kleine afdeling Politie te herbergen. Tenslotte scheen die vreemdeling, wie hij dan ook mocht zijn, heel gauw klaar te zijn met zijn vuist en een volleerd bokser te zijn.

Brommend weken zij dus achteruit, en bijna allen verlieten het erf, zonder nog maar een blik te wijden aan hun neergeslagen woordvoerder, die hun thans toch niet meer van nut kon zijn. De zucht naar goud maakt zelfzuchtig, en wreed, en nu hier hun kans verkeken was, wisten zij niets beters te doen dan snel heen te gaan en elkander te verdringen in hun haast elders de onmisbare paarden te vinden.

Twee kerels bleven echter staan en keken met donkere blikken naar het drietal, zonder echter een vinger uit te steken om Key, blijkbaar hun vriend, weer overeind te helpen.

Die kwam trouwens reeds uit zichzelf weer bij kwam verwezen overeind zitten, kreeg Raffles in het oog, en hakkelde met een blik vol haat :

— Wacht je tijd af ! Dat zul je bezuren !

Raffles haalde slechts even de schouders op en zei :

— Wat een hogere macht over mij beslist heeft, dat aanvaard ik, en ik ben niet bang voor je, Buster Key.

En daarop bemoeide hij zich niet meer met den man, en wendde zich tot Croft, die doodkalm tegen de paal was blijven leunen, zonder zelfs een oogenblik zijn eindje pijp uit den mond te nemen, en vroeg alleen maar :

— De paarden, Croft ?

— Ik heb de vier beste voor U apart gehouden, Mijnheer, zeide Croft en hij stak zijn breede eeltige hand uit. Beste paarden, die U, een heel eind zullen brengen !

— Houdt ze dan maar gereed, want ik denk dat we nog vandaag verder gaan ! Ze zijn toch getuigd, hoop ik ?

— Gezadeld en getoomd, Mijnheer ! Mijne- wege kunt U ze over vijf minuten meenemen.

Op dat oogenblik en juist toen Buster Key wegstropelde, door zijn twee trawanten vergezeld, maar het erf nog niet verlaten had, kwamen dezelfde vier meisjes, die reeds voor het station gezien waren, aarzelend en onzeker op het huis toeloopen.

Een hunner, een mooie brunette, overwon haar schroom, trad op Dave toe, en vroeg zacht :

— Kunt U ons soms aan een rijtuig, paarden en een gids helpen ?

Dave was zoo verbaasd dat hij zijn pijp uit zijn mond nam, wat hem maar heel zelden gebeurde, monsterde het viertal eens en zei toen met een soort van medelijdende grijns :

— Ik heb nog een rijtuig, jongedame — maar dat zou je zelf moeten trekken ! Wat paarden betreft ben ik uitverkocht ! Wat ik zeggen wil — jullie zijn toch niet van plan in je dooie eendje naar het Noorden te gaan ?

— Dat zullen we wel moeten, Mijnheer! antwoordde het meisje, met een pijnlijk lachje. Iemand zou ons komen afhalen, maar die is niet komen opdagen, en wij worden verwacht!

— Mag ik weten waar je dan wel verwacht wordt? vroeg Dave nieuwsgierig.

— Te Caduhy Mijnheer!

De paardenhandelaar liet een uitroep van verbazing en ongeloof hooren en herhaalde langzaam

— Naar Caduhy? En waar moet je daar zijn, als ik vragen mag?

— In het hotel van Lewis Barrington, Mijnheer. Daar zijn we geengageerd om muziek te maken. Het is een heel goed loon en dus...

Zij hield op bij het zien van de eigenaardige uitdrukking die er op het roodgebrande gezicht van den paardenhandelaar was verschenen.

Dave Croft krauwde zich eens in zijn geheel ontkleurd haar, na zijn reusachtigen hoed te hebben afgezet en herkauwde nogmaals afgemeten:

— Bij Lewis Barrington? Zoozoo! In den Gouden Leeuw misschien? Welwel! En zoo maar met je vieren? Ei ei! Nou dat is wel

nou ja, Barrington. Zeg, weten jullie hoever Caduhy hier vandaan is?

— Men had ons gezegd — zoowat een week met een wagen en goede paarden! antwoordde het meisje met het bruine haar.

— Jawe — zomers, en als je volop paarden op de wisselplaatsten kunt krijgen! Maar verderop en nu ze weer stofgoud gevonden hebben is een paard al net zoo zeldzaam als een politie-agent — en de hemel weet dat er wel meer van mochten zijn in deze streek. Hetkrioelt hier nu van ontuig! Jongedame — neem den raad aan van een man die weet wat er hier te koop is — en kuier maar weer kalm naar het station terug. Er gaat vanavond nog een prachtige trein naar New-York of waar je anders met je muziekrommel vandaan komt!

Raffles zag dat de mooie bruentte moeite had haar tranen en het trillen van haar lippen te bedwingen.

— Je zeide immers, dat je nog een wagen over hebt? Dien koop ik van je — wij gaan ook naar Caduhy en ik hoop dat deze jongedames het geleide van drie gentlemen tot aan die stad zullen willen aanvaarden.

DUBEC RECLAME

Thans worden uitgereikt: Mary Pickford, Betty Balfour, Claire Windsor, en Constance Talmadge

Andere volgen

HOOFDSTUK IV.

DE GROOTE TREK.

Toen het meisje dat het woord had gevoerd deze woorden hoorde, keek ze eerst met haar groote, verschrikte ree-oogen naar Raffles. Scheen een oogenblik in beraad te staan, raadpleegde met een schuwen blik haar metgezellin en stamelde toen.

— Dat is heel vriendelijk van U, Mijnheer, maar... ik geloof toch niet dat ik dat aanbod mag aannemen.

— Ik erken dat het misschien wat zonderling klinkt, zeide Raffles glimlachend. Gij kent ons volstrekt niet, en zoudt op zijn minst een week voortdurend in ons gezelschap moeten zijn.

— O, ik geloof dat gij echte heeren zijt, zei het meisje blozend, maar toch — wij gelooven.....

— Ik zou mijn voorstel maar aannemen, als gij werkelijk in Cudahy wilt komen, hernam Raffles ernstig. De omstandigheden zijn hier nu eenmaal anders dan in meer beschaafde streken, en gij zult spoedig inzien, hoe noodig het is, daar rekening mee te houden. Wij zullen U geen overlast hoegenaamd aandoen. Hebt gij althans een tent?

Het meisje stamelde een ontkenning. Het bleek, dat zij stellig gerekend hadden op de komst van een afgezant van Lewis Barrington. Misschien was ook die man wel bezweken voor de verleiding en had hij halverwege rechtsomkeert gemaakt, met zijn twee paarden en zijn groot rijtuig.

Toen zij dit tot Raffles zeide, schudde hij ernstig het hoofd:

— Wie weet zijn hem zijn paarden en zijn rijtuig niet ontstolen, mijn kind! De Jacht naar het Goud maakt de menschen al heel gauw tot dieven en erger. Maar wat dan ook de reden mag zijn van zijn wegblijven — hij is er niet en er moet toch raad worden geschapt. Staat gij er zoozeer op om naar Cudahy te gaan?

— Dat moeten wij wel, om verschillende redenen, Mijnheer! In de eerste plaats hebben wij in het geheel geen geld meer, niet eens genoeg om terug te keeren, in de tweede plaats

hebben wij een contract gesloten, en in de derde, de voornaamste plaats, zouden mijn zuster Irma en ik daar onzen vader aantreffen, dien wij in geen vier jaren gezien hebben. Hij is ziek en verlangt erg naar ons!

— Mij dunkt dat dit laatste alles beslist! zeide Raffles. Sta mij toe, dat ik mij en mijn vrienden aan U voorstel. Ik ben graaf Hunter, dit is mijn vriend Brand, dit is onze trouwe bediende, James!

— Ik heet Suzan Macpherson en dat is mijn zuster Irma, dat is Dolly Irvig en dat Constance Tower. Wij vormen al een jaar lang een muziektroepje, en spelen in bioscopen en groote dancings. Maar in den laatsten tijd ging het niet erg goed. Toen schreef vader ons, die woonde toen nog in een plaatsje, zoowat veertig mijlen noordelijker dan Cudahy. En toen wij vandaar een aanbod kregen door bemiddeling van een Impressario in Winnipeg, toen hebben wij maar dadelijk aangenomen. Het is ellendig, dat die man er nu niet is.

— Wie weet welke zeer ernstige reden hem ervan teruggehouden hebben, juffrouw Suzan. Ik geef U vijf minuten om over ons aanbod na te denken. Wij zullen een tweede groote tent voor U koopen, ik moet nog een hond hebben, een waakhond bedoel ik, als er tenminste zulk een dier nog te krijgen is, en dan gaan wij onmiddellijk op weg. Ik zou het mijzelf nooit vergeven, als ik vier meisjes van uw leeftijd geheel alleen liet vertrekken, zelfs in normale tijden en zeker niet nu het hier krioelt van het ergste gespuis! Bedenk toch eens welke gevaren U onderweg kunnen bedreigen. Vergeet ook niet dat de hemel nu nog helder is, maar dat het reeds vinnig koud is en dat het dus ieder oogenblik kan gaan sneeuwen. Besluit spoedig, want ik herhaal het — wij willen gaarne zoo vlug mogelijk vertrekken, mijn vrienden en ik!

Suzan gaf haar metgezellinnen een wenk, en de vier meisjes, nog altijd met verschrikte gezichten, gingen eenige meters ter zijde, en begonnen druk maar op fluisterendenn toon

met elkander te redekavelen. Het was op een afstand duidelijk te zien, dat zij het niet met elkander eens waren.

Raffles keek een oogenblikje glimlachend en tegelijk hoofdschuddend naar het groepje en zeide toen op zachten toon tot Brand:

— Ik geloof dat de aanvoerster is staat zou zijn geweest, geheel alleen dien zwaren tocht te ondernemen, alleen maar om haar verplichting na te komen, en het is onmogelijk, absoluut onmogelijk! —

En nu de winter begint, nu de gouddorst onder deze ruwe mannen is opgewekt, nu valt er zelfs niet aan te denken.

Zij konden evengoed zelfmoord plegen! zeide Brand fluisterend, met een zijdelingschen blik op de meisjes, die nog altijd druk aan het beraadslagen waren. Het was duidelijk dat Susan Macpherson moeite deed, om de anderen tot iets over te halen, toen zagen de tweemannen haar de schouders ophalen en zich ongeduldig afwenden.

Haastig kwam zij toen toelopen en begon dadelijk, met een wat verhoogde kleur, maar volkomen zeker van zichzelf en zeide:

— Graaf, mijn zuster Irma en ik nemen Uw aanbod van harte gaarne aan. De anderen zijn bange hazen en durven niet. Zij bekommeren zich niet om hun contract en gaan zoo spoedig mogelijk weer terug.

— En misschien hebben ze wel gelijk, Juffrouw Suzan, zeide Raffles ernstig. Want de gevaren, die U zelf nu nog kunnen bedreigen, zijn lang niet denkbeeldig, maar — gij moet hen verontschuldigen, bedenk dat zij geen ouden vader hebben, die hen daarginds wacht!

Ik veroordeel hen ook niet, Graaf, zeide Suzan op zachten toon en ik wil hen ook niet dwingen. Ik vertrouw U en ik geloof dat ik nog wel wat menschenkennis heb!

Wij zullen ons best doen, om U veilig over te brengen, zeide Raffles eenvoudig. Helaas ik betreur het nu meer dan ooit, dat die ongelukkige twist zooeven is ontstaan, het is niet goed, om hier vijanden te hebben. Die kerel in zijn geruite jas — Key is zijn naam — schijnt hier al spoedig vrienden te hebben gemaakt.

Maar ik ben volstrekt niet bang, als gij bij ons zijt! zeide Suzan met naieve oprechtheid. Gij schijnt mij sterk toe en gij hebt goede paarden. En daarenboven — het komt mij voor dat U goed bekend zijt in deze streken?

O ja, wat dat aangaat kunt gij gerust zijn! antwoordde Raffles. Verdwalen zullen wij zeker niet en nu moet gij ons verontschuldigen want wij hebben nog vrij wat te doen! Ik moet den wagen onderzoeken, misschien wel een tuig koopen en verder een tent. Waarschijnlijk

zullen wij niet steeds in logementen kunnen overnachten. Waar dat wel mogelijk is, zullen wij dit niet malaten. Apropos kunt U een vuurwapen hanteeren, vroeg Raffles?

— In mijn studententijd ben ik lid geweest van de schietclub en ik heb enkele prijzen gewonnen.

Een kamerbuks is wel geen repeteergeweer, zeide Raffles met een glimlachje, Maar dan zult gij het toch spoedig genoeg leeren.

O, maar wij gebruikten geen kamerbuksen, protesteerde Suzan levendig, wij hadden echte legergeweren in bruikleen.

Ah, dat klinkt al heel wat beter! prees Raffles. Dan zullen wij misschien nog een goede hulp aan U hebben. Gij zegt, dat gij gestudeerd hebt, welke faculteit, als ik vragen mag?

— Medicijnen! Ik kon mijn studie helaas niet beëindigen, Omstandigheden....

Zij brak den zin kort af en haar fijne wenkbrauwen trokken zich samen.

Raffles begreep onmiddellijk, dat hij een terrein betreden had waarop het meisje hem niet gaarne zou volgen. Hij drong dan ook niet aan, maar zeide slechts:

— Wilt gij in het huis van Croft even wachten Ik beloof dat wij binnen een half uur reisvaardig kunnen zijn!

Croft en zijn vrouw waren dadelijk beëid, de twee meisjes binnen te laten en een plaatsje te gunnen bij den reeds brandenden, reusachtigen kachel. De vriendinnen namen afscheid van elkander, en de kleine Irma had blijkbaar moeite, haar tranen te weerhouden, toen zij haar twee collega's, die zoolang met haar hadden samengewerkt, haar nu zoo plotseling gingen verlaten.

Maar de vrees had Dolly en Constance als vast in haar greep, en zij zouden niet gegaan zijn, ook al was nu aanstonds de afgezant van Barrington verschenen.

Integendeel, dadelijk na het afscheid, vlogen zij naar het kleine station, als of iedere minuut kostbaar was, en toch zouden zij nog tot laat in den avond moeten wachten, voor er weer een trein in oostelijke richting vertrok.

En reeds hier zou het blijken, hoeveel honderden den gevaarvollen tocht naar het Noorden, naar het ongewisse hadden ondernomen. Want Raffles had zelfs de grootste moeite, in de algemeene bazar nog een tent te vinden, eigenlijk voor slechts een persoon bestemd, en waarin de twee zusters zouden moeten overnachten. Hij moest ervoor het vierdubbele van de waarde betalen, ofschoon de tent ver van nieuw was. Hij had echter geen keus, en daarom liet hij Henderson den tent op zijn schouder laden en naar huis

van den paardenhandelaar brengen. Dank zijn ijverig zoeken, vond hij ook nog een kistje patronen, en toen keerde hij terug.

Hij trof het geheele kleine gezelschap bij de kachel aan, behalve Henderson, die een oogje hield op de paarden.

De twee zusters schenen heel opgewekt te zijn, maar die stemming zakte toch wel wat toen Raffles vroeg naar hun bagage. Want het bleek dat zij niets anders bij zich hadden, dan hun costuumpje voor den avond, als zij moesten musicceeren, heel weinig lijfgoed, maar in het geheel geen pelzen, of iets, wat er ook maar op leek.

Suzan zeide, een beetje verlegen geworden :

— Wij hoopten, dat wij dat daar hadden kunnen koopen, ziet gij ! Die dingen zijn duur, en wij moesten eerst geld verdienen !

Maar morgen kan het sneeuwen ! riep Raffles uit. Het is onmogelijk, dat gij in dit dunne goed reist. En gij zult mij moeten toestaan, wat warm overgoed voor u te koopen. Neen, spreek mij niet tegen, gij kunt mij dat immers later terug betalen !

En ondanks de protesten van de meisjes nam hij Brand ter zijde, sprak even op zachten toon met hem, en zond hem weg.

Toen vatte hij Croft onder den arm, bracht hem naar den versten hoek van het groote vertrek en vroeg daar zachtjes :

— Wat beteekende die zonderlinge klank in je stem, Croft, toen je daareven op het erf van Barrington sprak.

Croft wierp een blik van terzijde op de druk babbelende meisjes, krabde zich eens in zijn welig haar, streek eens over zijn kin, wipte zijn grooten hoed die hij alleen des nachts afzette met een snelle beweging tot op zijn neus, en antwoordde toen :

— Barrington staat niet zoo heel goed bekend ! Ik ben zelf geen heilig boontje, maar wat ik van zijn schurkerijen heb hooren vertellen — dat is lang niet mis. Ik heb mij niet met Uw zaken te bemoeien, maar als U het kunt doen, dan zou ik zoo lang mogelijk het oog op die kinderen houden, het heet dat Barrington een hotel heeft, maar er wordt ook gedanst, gedobbeld — en ik ben bang, dat het nog heel wat erger is.

Raffles had geluisterd, terwijl zijn grijze oogen naar den grond starend, maar nu wendde hij den blik naar die jonge vroolijke schepseltjes, die een ernst en het gevaar van hun reis volstrekt niet schenen in te zien en antwoordde :

— Dat belooft ik je, Croft ! Hing het van mij af, dan zou ik ze bezweren om niet te gaan, maar het zou tot niets dienen, want daarginds

wacht haar een oude vader, naar wien zij innig verlangen.

Nu, dan zijn ze al geborgen ! meende Croft grinnkend. Ga maar eens kijken bij Barrington — dat zal wel voldoende zijn !

Er verstreek nog ongeveer een kwartier, en toen kwam Brand weer terug, beladen met een tweetal nog vrij goede pelzen, gevoerd met schapenbont en verder met twee paar kaplaarzen, die eveneens warm gevoerd waren.

Hij liet alles op den grond vallen en zei lachend :

— Ik heb dit schoons op den gis gekocht, dames ! Mochten de laarzen wat te groot zijn, wat ik vreezen moet, dan trekt ge eenvoudig een paar warme kousen meer onder aan. Het is in ieder geval beter, dan die mooie lage schoentjes !

Wij zien nu ook wel in, Mijnheer, dat wij dom hebben gedaan en dat onze kleeren heelemaal ongeschikt zijn, bekende Suzan met haar vroolijk lachje. Het is erg vriendelijk van U. Wat kost het wel ?

Belachelijk goedkoop ! De pelzen twee dollar, en de laarzen drie ! loog Brand met een stalen gezicht, want hij had voor die oude kleeren tezamen niet minder dan veertig dollar moeten betalen.

De pelsen en de laarzen werden aangetrokken en bleken gelukkig te passen. Er viel nu verder niets meer te doen, dan den wagen in te spannen, de bagage van het station te halen en te vertrekken.

Croft bleek zijn best te hebben gedaan. De paarden waren sterk, jong, en volkomen uitgerust en gezond, en de wagen was nog goed bruikbaar. Het was wel geen Victoria op gummi-banden, en men zou er nog al wat in heen en weer worden geschud, maar het voertuig was geschikt voor het doel en dat was de hoofdzaak.

Het was een van de ouderwetsche huifkarren op vier wielen met breede velgen, zooals men ze ook in Afrika nog wel aantreft. Aan vier kettingen hing onder den wagen een tamelijk diepe bak, bestemd voor de groote bagage. Onder de huif konden vier personen gemakkelijk een plaats vinden. Het voertuig was slechts ingericht voor een paard, maar door een disselboom te gebruiken, kon men er ook twee voorspannen.

Natuurlijk had Raffles nog eenigen tijd van een auto gebruik kunnen maken, want er bestaat nog een gebaande weg, die noordwaarts loopt, en die hem zelfs tot White Horse had kunnen brengen, maar — dan moest het mooi weer blijven ! Bij de eerste de beste plasbui zouden de wegen voor automobielen geheel onbruikbaar zijn. Daarenboven — al

had men voor een auto zijn gewicht in goud willen betalen, men zou er geen meer gevonden hebben. Alles wat nog een motor had was reeds opgekocht, en het was wel zeker, dat de benzinevoorraden verder in het Noorden met schrikbarende snelheid zouden verminderen.

En daarom had Raffles het zekere voor het onzekere gekozen aan paarden de voorkeur gegeven, die hem bovendien zouden veroorloven van de gebaande wegen af te wijken.

Dien geheelen middag nog trokken er drommen goudzoekers door Prince Rupert, slechts enkelen te paard, maar verreweg de meesten te voet. Het leek bijna onbegrijpelijk, dat die lieden van zins waren, dien eindeloozen tocht van ruim duizend mijlen te voet te ondernemen — en toch was het zoo. Misschien hoopten zij wel op een spoedigen sneeuwval, die het hun mogelijk zou kunnen maken, sneller vooruit te komen met de hulp van sleden en honden. Zij wisten niet, de ongelukkigen, dat zij reeds twee weken later zelf een slede zouden moeten timmeren — en dan toch de noodige honden niet meer zouden kunnen krijgen, die dan reeds lang tegen ongehoorde prijzen verkocht zouden zijn.

Slechts weinige minuten voor Raffles en zijn troepje zouden vertrekken kwam er een vrij groote afdeeling het stadje binnen gereden, die goed uitgerust scheen te zijn. Het waren acht mannen, goed in de kleeven, op flinke paarden gezeten, en bovendien twee handpaarden met zich medevoerende, die beladen waren met tenten en dekens. Zij hadden zeker een langen rit achter den rug, want zij stegen af op het marktplein, waaraan ook het station gelegen is. De pakpaarden werden ontdaan van hun vracht, die op den grond werd neergeworpen.

Brand, die nog eenige inkoop deed, zag hen in het langsloopen en was van oordeel, dat hij zelden zoo een verzameling van boeven-tonies bijeen had gezien. De mannen waren in een opgewonden stemming, en hadden een soort van kamp opgeslagen, spraken de drankflesch duchtig aan, en schreeuwden luid tegen elkander.

Brand hoorde zich ook een paarscheldwoorden achterna roepen, die hij zich waarschijnlijk op den hals had gehaald door de nieuwe kleeven die hij droeg en het uitstekende geweer, dat hij in de hand hield.

Hij sloeg er echter wijselijk geen acht op, maar haastte zich, zijn inkoop af te doen en terug te keeren.

De zon stond reeds lang aan den hemel, toen men eindelijk kon vertrekken. Brand had nog mocite gedaan voor een waakhond, maar

alles was vruchteloos geweest. Wat hond heette en nog loopen kon, was reeds een week tevoren geheel uit Prince Rupert verdwenen, alsof er nooit zulk een dier bestaan had.

Een der paarden werd voor de huifkar gespannen, Henderson zou als voerman optreden. Raffles en Brand waren bereden, en het vierde paard zou voorloopig los worden meegevoerd, achter aan de kar gebonden. Het droeg slechts een lichte vracht en al het overige was in den bak tusschen de vier wielen geborgen.

De beide meisjes zaten naast elkander op de achterste bank van de kar, en hadden hunne pelzen opgevouwen, om die als kussens te gebruiken. Want de huif was aan de achterzijde gesloten, aan de voorzijde was maar een klein kier open gelaten, er lag stroo in overvloed, en het was behagelijk warm in de kleine ruimte. De zon had den geheelen dag geschinen en men kon zich bijna niet voorstellen, dat zoo spoedig de winter zijn intrede zou doen.

De kleine karavaan verliet Prince Rupert aan de noordzijde en volgde aanstonds den weg die noordwaarts naar de oevers van de Nasse voert, een klein riviertje, dat ontspringt in een meer, omstreeks dertig mijlen verder noordwaarts. Stellig zou men voor den avond geen stad meer ontmoeten, ook geen dorp, en zelfs niet het kleinste gehucht.

Men zou dus reeds dien eersten nacht onder den blooten hemel moeten kampeeren.

Er is een kleine stad, Hazelton geheeten, die zij hadden kunnen bereiken, maar dat zou hun ver uit hun route hebben gebracht, die immers noordwaarts liep.

Brand voelde zich opgeruimder, dan hij in de laatste weken was geweest. Het was koud, maar hij had een goed paard onder zich, New York lag 6 dagen sporens van hem af, hij kon in vrijheid rondrennen, en die lastige, gevaarlijke schelm van een Buster Key had men zonder paard achtergelaten en hij was dus onschadelijk gemaakt!

Rondom verhieven zich de bergen, uitloopers van het reusachtige rotsgebergte, meer naar het Noorden verhieven zich de steile spitsen van de Cassiar Mountains.

De weg van aangestampte klei slingerde zich tusschen de lage heuvels door, begroeid met naaldhout, sparren en dennen. De akkers lagen reeds geheel kaal tegen de hellingen. Het laatste graan was reeds weken geleden gemaaid en niets bleef er over dan de ruwe gele stoppels. En spoedig genoeg zouden ook die verdwenen zijn onder een dikke laag sneeuw.

De zon verdween achter de boomen van een bosch, waar de weg hen nu heenvoerde.

Suzan en Irma snaptten honderd uit en schenen

zich kostelijk te vermaken. Hun jeugd kende de gevaren nog niet, of wilden ze niet zien. Het was een heerlijke dag. Het paard liep flink, de breede rug van den voerman boezemde vertrouwen is, en zij hadden drie trouwe vrienden gevonden, die hen wel zouden weten te beschermen tegen wilde dieren — en als het moest ook tegen de menschen.

Door de kier van de huif konden zij nu eens Raffles, dan weer Brand voorbij zien galoppeeren.

En nu hadden zij het bosch bereikt, waar het al bijna donker was onder de boomen.

Raffles stuurde zijn paard naast de kar, lichtte de huif en sprak :

— Ik vrees, dat wij in het bosch zullen moeten kampeeren, juffrouw Suzan. Wij rijden nu reeds vier uur en de weg door het bosch is minstens 10 mijlen lang. Ik weet ook niet, of het wel zoo veilig is, om verder te gaan in de duisternis.

Maar dat is heel romantisch riep Irma opgetogen, Geloof gij, dat de maan zal schijnen, Graaf !

Ik geloof, dat ik U dat wel kan toezeggen ! antwoordde Raffles glimlachend. De hemel is onbewolkt en wij hebben volle maan. Ik geloof zelfs, dat ze daar reeds te voorschijn komt gluren.

Dadelijk verscheen er een blond en een bruin hoofdje buiten de huif en zochten den fletsblauwen hemel af.

Irma slaakte een zucht van welbehagen, terwijl ze de kleine handen vouwde en zeidez: O, het zal heerlijk zijn, ik houd zoo erg van de maan, ziet U !

Dan speelt U zeker viool ? vroeg Brand, die naast Raffles was komen rijden.

Irma keek hem met groote oogen aan, en vroeg :

— Dat is zoo, maar waarom denkt U dat ?

Omdat ik heb opgemerkt, dat vioolspelen en maneschijn altijd hand in hand gaan !

Ik zal strakjes wat spelen, als gij het goed vindt, bood Irma aan. Het is jammer, dat wij hier geen piano hebben, dan kon Suzan mij accompaneeren.

Wij waardeeren uw aanbod zeer, zei Raffles, maar ik vrees, dat zelfs de viool achterwege zal moeten blijven. Het spijt mij, maar het is in deze tijden niet geraden, zijn aanwezigheid bekend te maken ! En in de stilte van een bosch

klinkt zelfs een viool heel ver ! Later hoop ik echter mijn schade in te halen, als wij eenmaal veilig en wel in Cadahy zijn !

Daaraan twijfelt gij toch niet, vroeg Suzan er en lag een onrust in haar stem.

Stel U gerust, alles zal goed afloopen, gaf Raffles ten antwoord. Maar het is daarvoor ook noodig, dat wij eenige voorzorgsmaatregelen nemen. Bedenk, dat er slechts een weg is, dien allen moeten volgen, als zij naar het Noorden trekken — en het zijn niet allen fatsoenlijke lieden, die van den weg gebruik maken ! Hoe rustiger wij ons houden, hoe beter het voor ons is.

— Jammer ! zuchtte Irma verdrietig. Het zou zoo romantisch geweest zijn.

Later zullen wij naar U luisteren, beloofde Brand.

En nu trok men het bosch in, en snel begon de duisternis te vallen. Men kon slechts ternauwernood den weg onderscheiden. Omstreeks half negen in den avond gaf Raffles last, halt te houden.

De kleine troep had een groote open plek bereikt, die zich goed leende tot kampeeren. Raffles besloot echter, nog een eindje het bosch in te gaan, om te voorkomen, dat de tenten van den weg af gezien konden worden.

En zoo ging het nog even verder, totdat Raffles op nieuw de hand ophief.

De boomen stonden hier dicht bij elkander, maar er was toch nog wel plaats voor de beide tenten. De paarden werden aanstonds ontzadeld, en verder aan hun lot overgelaten. Raffles wist dat het instinct de dieren bijeen zou houden en in de nabijheid van hun meesters. Niet zoodra was hun het bit afgedaan of zij begonnen aan het korte gras te knabbelen, dat den grond hier bedekte.

De tenten werden snel opgezet en Henderson ontstak een klein kampvuur, dat hij aanlegde in den uitholling van den bodem. Spoedig verkondigde de geur van een goede soep, dat de reus zijn kokstalenten nog niet verloren had.

Allen waren hongerig, wat niet te verwonderen was na dien langen rit en vielen met smaak op het avondmaal aan.

Raffles had aanstonds het vuur weer doen doven. Inderdaad, hoe minder zijn troepje de aandacht trok van voorbijtrekkenden, hoe beter het was.

Iemand, die Dubec-sigaretten rookte, was reeds half geïntroduceerd bij Lord Lister

HOOFDSTUK V.

DE EERSTE AANVAL.

Slechts een kaars verlichtte het kleine troepje dat daar stil bijeen zat. De wind was gaan liggen, maar het was niettemin zoo koud, dat allen hun pelzen hadden moeten aantrekken. En die koude zou toenemen, naarmate men noordelijker kwam. De mannen hadden hun pijpen ontstoken en rookten eenigen tijd zwijgend. Het was heel stil en men hoorde niets dan het zachte geluid van de paardenlippen, die het gras uitrukten. Heel in de verte klonk het klagend geblaf van een prairiehond, die hongerig rondsloop. De beide zusters zaten dicht bijeen en spraken zachtjes met elkander.

En toen vroeg Raffles, het zwijgen verbrekend :

— Is het volstrekt noodzakelijk, juffrouw Suzan, dat gij en uw zuster bij dien Barrington gaar musiceeren ?

— Natuurlijk ! Wij hebben immers het contract geteekend, antwoordde het meisje.

— Maar bestaat er geen kans, om dat contract te varbreken ?

— In het geheel niet ! Of ik zou een zeer hooge schadeloosstelling moeten betalen, zoo hoog, dat ik er niet het tiende deel ervan in mijn bezit heb.

— Hebt gij te Cudahy beschermers, familie, behalve Uw vader ?

— Ik ken er niemand ! antwoordde Suzan. Maar waarom vraagt U mij dat alles ?

— Omdat het wellicht beter voor U en Uw zuster ware, als gij daar een andere betrekking zocht ! Het zou mij leed doen, als ik U zou verschrikken, maar die Barrington is niet veel zaaks, en berucht om zijn ruwheid en de eigenaardige opvattingen, die hij erop nahoudt, wat betreft de verplichtingen van zijn personeel, onverschillig van welken aard of rang het is ! Wilt gij mij beloven, mij onmiddellijk te waarschuwen, als het U bij Barrington niet bevalt ? !

— Dat wil ik zeker stamelde Suzan ontdaan. Maar gij reist toch immers dadclijk verder.

— Ik kan van dat plan gemakkelijk terugkomen, gaf Raffles glimlachend ten antwoord, mijn vrienden en ik hebben volstrekt geen haast, wij kunnen onze acht zeer goed wat uitstellen. En ik zou bovendien graag kennis maken met Uw vader. Mag ik weten, wat hij daarginds eigenlijk doet ?

Hij is geleerde, Graaf — professor in de botanie. Maar hij heeft het altijd erg arm gehad, want hij acht zich niet geschikt, om onderwijs te geven. Hij trekt veel liever rond in onbekende streken, dan voor een klas te staan

Dat is ook eigenlijk de eenige ware manier, om de botanie te beoefenen, zeide Brand lachend ik geef uw vader volkomen gelijk, juffrouw Suzan !

Juist op dat oogenblik hinnikte een der paarden !

De klank van het geluid was nog niet weggestorven onder de hooge dennen, of in de verte, komende van het zuiden werd deze kreet beantwoord door het blaffen van een hond.

Brand was verschrikt opgesprongen en liep op het paard toe. Raffles was ook opgestaan en staarde in de duisternis. Toen zeide hij zacht :

— Het is nu te laat. Maar ik gaf er heel wat om, als het paard niet had gehinnikt. Wij zijn hier nog niet in de wildernis, gelukkig, maar ik zou het toch liefst iedere ontmoeting met gouddelvers vermijden. Er zijn er onder, voor wie onze uitrusting en onze paarden zeer begeerlijk moeten schijnen. Doof die lantaarn, James ! En drijf dan de paarden bijeen. Kluister ze, en tracht er voor te zorgen, dat zij zoo weinig mogelijk beweging maken.

— Maar wat vreest gij dan, Graaf, vroeg

de angstige stem van Suzan! Was dat geen prairiehond, die daar blafte?

— Neen, dat was het geblaf van een gewonen trekhond! gaf Raffles ten antwoord, daarin kan ik mij onmogelijk vergissen. Ik hoop, dat zij voorbij zullen trekken. Onder deze omstandigheden zou ik niet graag in twist geraken!

— Denkt gij dat er een troep nadert, vroeg Irma, wier stem beefde.

— Een bereden troep, antwoordde Raffles kortaf. Hoort gij het dan nog niet, luister dan eens aandachtig, dan zult gij duidelijk het klotsen van de paarden op den harden grond van den rijweg hooren, zij kunnen niet meer dan een kilometer hiervan daan zijn!

— Maar kunnen wij dan niet opbreken en wat verder het bosch ingaan? stelde Brand voor.

— Daarvoor is het nu te laat! Dan zouden wij de tenten in de steek moeten laten en al het andere! Neem in ieder geval je wapens, maar maak er vooral geen gebruik van, tenzij wij ons leven moeten verdedigen.

— En houd U allen stil. Spreek niet meer, voor ik het U toesta! Ik denk dat het de troep is, dien wij vandaag Prince Rupert hebben zien binnen trekken.

En nu werd het doodstil in het rond. De paarden waren allen opgevangen, en stonden nu stil bijeen. De mannen hadden zich vergewist, dat hun revolvers geladen waren, en Brand had Suzan een van zijn pistolen zwijgend in de hand gedrukt.

Zij moest een flink meisje zijn, want hij had die hand zelfs niet voelen beven.

Vijf minuten later was het geluid van een naderenden, bereden troep duidelijk hoorbaar. En zelfs het ongeoefende oor kon nu wel zeggen, dat die troep uit minstens 4, 5 paarden moest bestaan, en waarschijnlijk nog wel meer.

Niemand sprak een woord. Maar de drie mannen dachten zeker allen aan hetzelfde. Als het dag geweest ware, dan zouden de ruiters die daar naderden, wie zij dan ook mochten zijn, natuurlijk het diepe spoor van den wagen hebben gevonden en zouden zij ontdekt zijn geworden. En Raffles zou het heel zeker op een gevecht hebben laten aankomen, als hij die beide meisjes maar niet bij zich had gehad, die hij beloofd had, te zullen beschermen.

In de grootste spanning verliepen nog eenige minuten en toen ritselde er plotseling iets in het hooge gras en een paar woeste oogen glansden als phosphor in de duisternis, die zelfs hier niet volkomen was en het op deze hooge breedte om deze tijd van het jaar ook niet zou worden.

— De hond! fluisterde Brand. Als hij nogmaals blaft, zullen zij ons onmiddellijk ontdekken.

Hij had het nauwelijks gezegd, of de hond begon te brommen en zou zeker juist den muil openen om een woedend geblaf te laten hooren, toen de arm van Henderson bliksem-snel uitschoot en den reuzenhond bij den strot greep.

Het was een zeer grooten hond, een kruising van een wolf- en een herdershond, met verschrikkelijke tanden en een geweldigen kracht, en zelfs de moedigste man zou nog wel eens gearzeld hebben, maar Henderson aarzelde volstrekt niet, maar greep onbevreesd toe, en zijn vingers sloten zich als een ijzeren band om den keel van het woeste dier, dat grommend spartelde om los te komen, en woedend om zich heen hapte, maar zonder te kunnen blaffen!

De hond had de kracht van een beer, maar de reus dwong hem op den grond neer, kneep hem de keel dicht, maar met een uiterste krachtinspanning wist het dier zich half te bevrijden en beet Henderson fel in den arm.

Deze bedacht zich niet langer, maar trok met een snelle beweging zijn jachtmes, en stak het den woesten hond tot aan het gevest in de borst. De hond liet toen slechts een soort snik hooren en lag toen stil. Het bloed droop de reus uit den arm, maar hij lette er zelfs niet op en knikte alleen maar tevreden in de richting waar hij Brand naast zich wist.

Doodelijk ontsteld hadden de twee meisjes zich elkander vastgegrepen en die korte worsteling in de duisternis gadegeslagen.

Juist op dat oogenblik trok de ruitertroep over den gebaanden weg voorbij. Het was duidelijk, dat de mannen niets gezien of gehoord hadden, want lachend en luid pratend gingen zij voort.

Er waren er acht, duidelijk te onderscheiden in het maanlicht, op een afstand van nog geen tachtig meter, zooals zij daar twee aan twee voortreden.

Toen zij voorbij waren, voelde Brand zich bij den arm grijpen en hij hoorde de stem van Raffles, die zacht zeide:

— Buster Key was er bij! Ik heb duidelijk zijn stem herkend. Hij schijnt dus toch nog een paard machtig geworden te zijn, en heeft zich zeker aangesloten bij den troep, dien wij vanmorgen gezien hebben. Ik hoop dat dit het laatste is, wat ik van den schelm bemerk!

— Maar zouden zij het hinneken van ons paard niet gehoord hebben?

— Dat schijnt wel zoo! Hun hond hoorde het, en sloeg daarom aan, maar daar hebben

zij blijkbaar geen acht opgeslagen — of wel zij zoeken ons heel wat verder!

Het geluid van de hoefslagen van de paarden die in stap gingen, stierf langzaam weg.

Toen werd het weer stil.

Het was duidelijk, dat de ruiters meenden, dat de woeste hond nog voor hen uitliep, of tusschen de boomen aan het snuffelen was. Zij zouden hem zeker pas veel later missen.

Raffles wachtte echter nog wel een kwartier, voordat hij de lantaarns weer deed ontsteken. Het licht bescheen de beide bleeke gezichten van de meisjes.

— Gij heeft nu niet meer bang te zijn, het gevaar is voorloopig geweken, zoo stelde Raffles haar gerust. Wij zullen vannacht om beurten waken en ik geloof U nu wel te kunnen verzekeren, dat gij gerust het hoofd kunt neerleggen. Gij zult wel vermoeid zijn.

Suzan en Irma keken hem dankbaar aan, toen rukten zij de drie mannen om beurten de hand, en een oogenblik later viel de slip van hun tent achter de meisjes dicht.

Raffles was de eerste die waakte. Toen kwam Henderson aan de beurt, tenslotte Brand en hij was het ook, die de zon in een glorie van licht voor het eerst tusschen de boomen van het bosch zag oprijzen en alles vergulden met haar stralen.

Een kwartier later was het geheele kleine kamp ontwaakt. Men vond de paarden rustig bijeen staan. De drie mannen gingen aanstonds op zoek naar water en vonden dat op eenigen afstand van het kamp in een terreinplooi. Het was maar een klein beekje, maar ruimschoots voldoende, om zich er in te kunnen wasschen.

Toen zij terug keerden, vonden zij Suzan en Irma wel geheel gekleed, en druk bezig, om zich verdienstelijk te maken, door het toebereiden van het ontbijt, dat uit gebakken spek, eieren en brood bestond, besproeid met een kroes thee. Zij waren al weer vroolijk en opgewekt en scheenen het gebeurde van dien nacht geheel vergeten te hebben.

— Goed uitgerust? vroeg Raffles, zoodra hij de meisjes zag.

— In het eerst wilde het met slapen niet goed gaan, bekende Suzan, maar toen hebben wij elkander duidelijk gemaakt, dat er niets meer te vreezen was en hebben wij heerlijk geslapen.

Dan zullen wij nu maar op weg gaan en een flink stuk trachten af te leggen, zei Raffles. Wij moeten vandaag nog Nass bereiken. En als het kan, de oevers van het Gigelo Meer. Daar weet ik een uitstekende plaats om te kampeeren.

De paarden werden dus weer gezadeld, de tenten werden afgebroken en ingepakt en Suzan en Irma hielpen snappend en opgewekt bij dien arbeid.

Er waren tijdens dat alles nog enkele mannen voorbij getrokken, sommigen te paard, anderen in een wagen, en twee of drie te voet.

De meesten hadden het kleine kamp ook wel gezien, maar sloegen er in het geheel geen acht op. Zij hadden alleen maar oog voor den weg, die zich voor hen uitstreckte, en die hen zoo spoedig mogelijk naar het begeerde goud moest brengen.

De afstand van de plek waar gekampeerd was tot het Gigelo Meer bedroeg ongeveer 60 Kilometer en Raffles hoopte dien afstand nog denzelfden dag te kunnen afleggen. De paarden waren hun geld waard gebleken, sterk en vol uithoudingsvermogen. De meisjes waren jong, en zeker niet gewend aan lang reizen, maar ze waren gezond en dat was de hoofdzaak. De kleine troep zocht den weg op en volgden dien in noordelijke richting. Na een uur hadden zij het bosch achter den rug en de vlakte die er zich weder voor hen uit. Den weg die zij nu bereden, liep nu eens over den kam van een lagen heuvel, dan weder door een valei. Zij haalden enkele trekkers in, en werden op hun beurt tot tweemaal toe ingehaald door ruiters, die hun paarden tot het uiterste aanspoorden, om toch maar eerder aan het vurig begeerde doel te komen.

Omstreeks het midden van den dag bereikten zij de boorden van den Nass, een riviertje, dat des zomers vaak bijna geheel opgedroogd was maar wat nu gezwollen was door de herftsregens.

Van dat oogenblik af volgden zij den oever van dien stroom en hielden pas halt, toen honger en vermoeidheid hen daartoe dwongen.

Men nam een uur om uit te rusten en de paarden wat op hun verhaal te laten komen, en toen ging het weer verder noordwaarts. De streek werd hier hoe langer hoe eenzamer, de boerderijen werdenschaarsch, de akkers waren verlaten, door de landbouwers en de knechts en alles scheen zich voor te bereiden op den winter.

De dag verstreek verder, zonder dat zich iets bijzonders voordeed. Ook de nacht ging rustig voorbij.

En zoo werd de tocht gedurende bijna een week voortgezet, steeds noordelijker. Het werd ook kouder en eenmaal was er zelfs een weinig sneeuw gevallen in den nacht, die echter op den dag weer was weggesmolten. Nu en dan hadden Brand en Raffles een stuk wild geschoten, de beide meisjes hadden enkele kilometers per

voet afgelegd, maar het was op het einde van die week wel duidelijk, dat zij vermoeid raakten.

Eenige malen hadden zij kunnen overnachten in een klein logement, maar Raffles gaf er den voorkeur aan, de kleine steden links te laten liggen, want het krioelde er van onguere lieden, en eenmaal had hij er zelfs op durven zweren — dat was in Laketon geweest — dat hij Key uit een klein drankhuis had zien komen, gelukkig verre van nuchter, waaraan het misschien kon worden toegeschreven, dat de kerel hen niet had herkend. Intusschen werd het tijd, dat het doel werd bereikt, want hoe vol vertrouwen en opgewekt de beide meisjes ook waren, zij waren op den duur niet gehard tegen zulke vermoeienissen en tegen zulk een lang verblijf in de open lucht.

Het was in den morgen van den negenden dag sinds hun vertrek uit Prince Rupert, toen zij trokken langs den westelijken oever van de Lewes op ongeveer 30 Mijlen ten zuiden van Selkirk. Van een gebaanden weg was reeds lang geen sprake meer. Voor de paarden was dat echter geen bezwaar, en tot dusverre had men ook den wagen kunnen meevoeren over de vlakten.

In het noorden verhieven zich vrij hooge bergen, welks toppen reeds met sneeuw waren bedekt, en ook in het westen verrezen de dreigende pieken van Cassiar Mountains.

Heinde en ver was geen levend wezen te bekennen, met uitzondering van een paar bergarenden, geweldige dieren met een vlucht van bijna drie meters, die hoog in de lucht op hun wielen dreven, en uitzagen naar prooi.

Brand reed een weinig vooruit, met zijn geweer dwars voor den zadel, in de hoop, dat hij een jong hert of een wild varken onder schot zou krijgen.

Het is niet zeker, waar hij op dat oogenblik aan dacht, maar wel, dat die gedachten plotseling op een zeer onaangename wijze op een bepaald doel werden gericht.

Met een sissend, zuigend geluid vloog iets vlak voorbij zijn oor, en met een gerucht als of een zwakken zweepslag aansloeg tegen den stam van een denneboom.

Brand had te veel ervaring van zulke dingen om niet te weten, dat er zoeven op hem geschoten was, en dat men hem op een streep na geraakt had. Trouwens als hij nog mocht hebben getwijfeld, dan zou de korte, droge knal van een Remington, die dadelijk op het fluitende geluid volgde, hem wel hebben gewaarschuwd.

Instinctmatig bukte hij zich diep over den hals van het paard en het was juist bij tijd, want er werd ten tweede male geschoten, de

kogel vloog hem over het hoofd, en weer volgde dat eigenaardige, hartbeklemmende geluid, veroorzaakt door een kogel, die in hard hout dringt.

Brand was een te verstandig man om niet dadelijk in te zien, dat hij, als hij op diezelfde plek bleef, de kans beliep op een kogel, die misschien beter zou raken. Hij koos dus de wijste partij, deed zijn paard wenden, en galoppeerde haastig terug. Een hooge rots had hem aan het oog van de overigen onttrokken en Raffles riep hem aanstonds toe, zijn paard inhoudend:

— Dat was jouw geweer niet! Wat is er gebeurd?

Niets anders, als dat zij mij als schietschijf hebben gebruikt, schreeuwde Brand terug en hij verscheen in een wolk van stof, opgeworpen door de hoeven van zijn paard.

Er werd niet opnieuw gevraagd en het was dus wel duidelijk dat de rots voor het oogenblik een goede beschutting bood.

Het gelaat van Raffles had een ernstige uitdrukking verkregen, toen hij vroeg:

— Heb je volstrekt niemand gezien?

— Geen sterveling!

— Van welken kant kwamen de schoten?

— Ongetwijfeld van den kant van de rivier!

De kogels bleven steken in den boom, waarvan je hier den top kunt zien.

— Wacht hier een oogenblikje beval Raffles kortaf.

Voor iemand nog kon vragen wat hij doen ging, had hij zich uit het hooge houten zadel laten glijden, wierp zijn geweer aan den riem op den rug, en begon het rotsblok te beklimmen, dat bijna 15 meter hoog was en dat daar door een reuzenhand scheen te zijn neergeworpen.

De rots was aan deze zijde vrij gemakkelijk te beklimmen en het duurde dan ook niet lang, of, zij die achter gebleven waren en hem met angstige blikken volgden, zagen Raffles voorzichtig het hoofd boven den top heffen en rond kijken. Het terrein tusschen de rots en de Lewes was bijna volkomen vlak, maar de oever van de rivier zelf was rotsachtig, en de bedding was diep in den bodem uitgesneden.

Er liep een smal voetpad langs den hoogen oever en hier en daar stonden groepjes dennen en kurk eikenboomen.

Toen zagen zij, die beneden waren blijven staan, hoe Raffles langzaam en voorzichtig zijn geweer van den schouder nam, aanlegde, zorgvuldig scheen te mikken.

De korte, heldere knal was nog niet verklonken, of van de zijde van de rivier een luide schreeuw, gedempt door den afstand.

Als antwoord klonken er snelachtereën 5 of

zes schoten, doch het kruit werd slechts verspild, daar Raffles snel zijn hoofd had teruggetrokken en de kogels sloegen plat tegen het harde graniet.

Raffles had zich omgewend en wenkte naar beneden. Brand begreep, dat hij daarboven verwacht werd en begon haastig het geweldige rotsblok op zijn beurt te beklimmen.

— Daar zitten zij, zeide Raffles laconiek, zoodra Brand zich naast hem had uitgestrekt. Jij bent onze scherpschutter, mijn waarde, en ik zal je moeten verzoeken, zooveel van dat tuig neer te leggen, als er maar voor den loop van je geweer komen.

Tusschen twee rotspitsen door had Raffles den arm uitgestrekt in de richting van den rivier, en wees nu naar een plek, die omstreeks tweehonderd vijftig meter verwijderd kon zijn van het rotsblok.

Daar was een soort van natuurlijke borstwering gevormd van verstrooid liggende, manshooge rotsblokken. Van paarden viel niets te bespeuren, maar het was mogelijk, dat die verborgen waren achter een veel grooter blok, een weinig terzijde.

Het was tijd, want dadelijk knetterden opnieuw schoten, en het steengruis vloog van de rots af. Tegelijkertijd gingen er kreten van woede en wraakzucht op, daar bij de rivier.

— Wie kunnen het zijn? vroeg Brand.

— Mij dunkt dat het alleen Buster Key kan zijn, met zijn nieuwe vrienden antwoordde Raffles. Zij hebben je zeker dadelijk herkend, toen je te voorschijn kwam.

— Maar zij liggen daar formeel in hinderlaag! riep Brand. Het is toch onmogelijk, dat zij juist ons verwachtten.

— Misschien was het op anderen voorzien! zeide Raffles. Zij hebben wellicht het een of ander noodig, en dit is wel de gemakkelijkste manier om het te krijgen!

— Ik heb daareven hooren schreeuwen, heb je er een geraakt?

— Dat schijnt zoo, antwoordde Raffles koeltjes. En ik kan er geen berouw over gevoelen, want zij zijn niet beter dan wilde dieren, en wij beschermen alleen maar ons leven! Intusschen veroorzaakt dit ons een zeer onaangenaam oponthoud, Brand! De zon is weg, het is veel kouder geworden, en het zou mij niet verwonderen, als het vandaag nog sterk ging sneeuwen! Wij hebben geen honden en geen sleden, en zijn nog 30 mijlen van Selkirk verwijderd. De bevolking is hier zeer dun gezaaid, en ik denk wel, dat de weinige boeren allen naar het noorden zijn getrokken. Wij moeten tot iederen prijs trachten, Selkirk zoo gauw mogelijk te bereiken. Maar hoe hier langs

te komen? Zoodra wij ons op de vlakte vertoonen, zullen zij ons eenvoudig neerschieten — en ik huiver bij de gedachte, al wat er met die ongelukkige meisjes zou geschieden. Vóór de duisternis invalt, moet deze zaak beslecht zijn, Brand!

— Als wij de paarden er eens in galop voorbijjoegen?

— Ik vrees dat ons dat weinig zal baten! Zij bestrijken met hunne geweren de geheele vlakte, en zij hebben, als zij ons willen achtervolgen, geen wagen bij zich, ie hun snelheid remt!

De beide mannen bleven een oogenblikje zwijgen toen riep Brand eensklaps uit:

— Er is misschien een middel om hen te verdrijven! Wij zouden trachten, hen in te sluiten! Wanneer ik er maar in kan slagen, die rij lage heuvels daarginds te bereiken, dan moet ik tenslotte uitkomen op een punt, vanwaar ik hen in de flank kan aanvallen!

— Dat plan is niet kwaad, jij bent onze scherpschutter, maar je zoudt daartoe een open ruimte moeten oversteken!

— Nauwelijks tien meter! zeide Brand. Ik zal zoo hard mogelijk overkomen, zij zullen er niet op verdacht zijn en niet alle kogels treffendoel!

— De beide vrienden keken elkander een oogenblik strak aan en toen greep Raffles de hand van Brand, drukte die met kracht, en zei zacht:

— Jij alleen kunt ons hier redden, Brand! En het moet gedaan worden. Wij hebben de bescherming van die twee meisjes op ons genomen, en zijn verplicht, onze belofte na te komen en ze beiden veilig in de armen van hun vader te voeren! Ga spoedig! En dat de hemel je moge beschermen! Heb je voldoende munitie?

— Ik zal mijn tasch bij het rijtuig vullen.

Ten tweede male drukten de beide mannen elkaar de hand, ditmaal zonder een woord te zeggen. Brand wist, dat hij den dood ging trotseeren en Raffles wist het evengoed. Maar zij waren mannen van het goede slag en verloren geen tijd met sentimenteel, overbodig beklag. Brand liet zich vlug weer van het rotsblok glijden, en Raffles zag hoe hij op het stilstaande rijtuig toeliep, eerst even met de beide ongeruste meisjes, en toen wat langer en blijkbaar op fluisterenden toon met Hender-son praatte.

Daarna zag hij hem het kleine houten kistje openen, dat de patronen bevatte en tot tweemaal zijn hand daarin steken. Toen nam de jonge man hoffelijk zijn breedgeranden hoed af, zoo kalm, alsof hij zich aan het strand van een badplaats bevond, en eensklaps nam hij

een aanloop, en ijfde met groote sprongen over de open plek.

Misschien hadden de bandieten daarginds op iets dergelijks gerekend, misschien was het toeval, dat zij Brand zagen, maar bijna onmiddellijk knalden er drie, vier schoten. En Raffles kon een kreet niet onderdrukken, toen hij zag dat Brand een verdachte beweging maakte en scheen te struikelen.

Hij viel echter niet, maar was met een paar laatste, snelle sprongen in veiligheid.

Brand kon hem juist nog zien, terwijl hij ging neerzitten, kalm zijn knielaarsen uittrok, blijkbaar een wond aan zijn been onderzocht en daarna geruststellend wuifde.

Toen zag Raffles hoe Brand zijn halsdoek losknoopte, en stijf om zijn been bond en de hooge laars weer aantrok, en verder klauterde, totdat hij achter de rotsen uit het gezicht verdween.

Raffles haalde verlicht adem. Toen verliep er een kwartier in de grootste spanning. Nu en dan keek Raffles snel over den top van het rotsblok heen, om te zien hoe de zaken stonden. De schurken bevonden zich nog altijd in hun schuilplaats, en telkens klonken hun schoten, zoodra zij maar even den hoed van Raffles zagen verschijnen.

De kerels durfden zich echter blijkbaar niet vertoonen, uit vrees dat een even goed gericht schot als het eerste hun gelederen nog meer zou dunnen.

Eensklaps, toen het langen tijd stil was geweest, klonk er in de verte, van links, een scherpe, door de rotsen weerkaatste knal.

Onmiddellijk werd dit geluid beantwoord met een rauwen kreet van de zijde der rivier.

Weer een schot — en een tweede gil.

Het was duidelijk dat Brand het doel van zijn tocht bereikt had, en de bandieten van terzijde onder vuur had kunnen nemen.

En nu ontstond er daarginds een groote verwarring. De schelmen vuurden in het wilde terug, zonder iemand te raken, en niet wetende vanwaar de schoten kwamen, en toen zag Raffles onverwachts een vijftal kerels als hazen over de vlakte rennen, en een oogenblik daarna verdwijnen achter het reusachtige blok, waar zij zeker hun paarden in veiligheid hadden gebracht. Het was zoo snel in zijn werk gegaan, dat Raffles niet eens had kunnen vuren.

Een oogenblik daarna hoorde hij het kletteren der hoeven op den harden grond, nog een enkel schot van Brand, het geluid stierf langzaam weg, en pas vijf minuten later zag Raffles de schelmen opnieuw, maar nu op zulk een grooten afstand, dat het kogels verspillen zoude zijn, hen nu nog een schot na te zenden.

Zij waren met hun vijven en een hunner voerde een paard aan den teugel mee, zij reden als of de duivel hen op de hielen zat, en hadden blijkbaar meer dan genoeg van hun onderneming.

En Raffles nam zijn hoed af, hing die aan den loop van zijn geweer, en hief hem zoo boven de rotsen. Maar niemand nam er notitie van, ditmaal.

Het duurde nog bijna een half uur, voor Brand weer terugkeerde. Een weinig bleek door het bloedverlies, maar volkomen gezond en opgewekt. Hij glimlachte bemoedigend tegen de doodelijk ontstelde meisjes, klopte Henderson op den schouder, en toen keek hij Raffles in de oogen, die van zijn hooge stelling naar omlaag was geklauterd, en die grijze oogen hadden ditmaal een wonderlijk warmen glans.

— Dat heb je goed gedaan mijn jongen! prees Raffles hem. Zonder jou zou het er leelijk hebben uitgezien.

— Zijt U gewond? vroeg Suzan, hem haar bleek gezichtje toewendend.

— Het heeft niets te beduiden, juffrouw Suzan! stelde Brand haar gerust. Een schampschot! Wij zullen het aanstonds wat beter verbinden en praten wij er niet meer over! Hoe staat het daarginds Edward?

— Ik zie of hoor niets! Was je dicht bij hen?

— Dicht genoeg om goed te kunnen raken! antwoordde Brand eenvoudig.

— Dan moeten wij gaan zien, of er geen gewonden zijn! zeide Raffles. Henderson neem jij je geweer en volg ons!

De reus kwam van zijn hooge zitplaats, knoopte als een voorzorgsmaatregel de strengen van het paard los, greep zijn geweer, en begaf zich met Brand en Raffles op weg.

Zij wisten alle drie, dat het een gevaarlijke onderneming was, want het was hun bekend, met wien zij te doen hadden, maar zij aarzelden niet. Waarschijnlijk hadden zij te doen gehad met gewetenlooze schurken, maar een gewonde bleef een mensch en moest geholpen worden.

En nu waren zij voorbij het beschuttende rotsblok, het geweer tot schieten gereed. Maar alles bleef stil. Toen gingen zij steeds sneller verder. Geen enkel geluid deed zich hooren.

Maar niet zoodra waren zij om de lage rotsen heengegaan, of er werd geschoten, en een kogel ging door den hoed van Raffles. Het was een kerel die op zijn buik lag, blijkbaar ernstig gewond, en die toch nog de kracht had, zijn revolver voor de laatste maal af te schieten.

Het was zijn laatste daad op deze aarde. Het wapen ontgleed aan zijn krachtlooze vingers, zij strekten zich uit als iemand, die gaat slapen, en verroerde zich niet meer.

Wat verder op lagen twee andere mannen op hun rug. Beide waren reeds dood. Geen hunner echter was Buster Key, die er dus in was geslaagd te vluchten.

Achter de groote rots vonden de drie mannen nog een paard gezadeld en wel, dat zij tot goede oorlogsbuit verklaarden. Een derde was losgebroken en zwierf heel in de verte

over de vlakte.

Er lagen wat spaden en houweelen verspreid en daarmede groeven de drie mannen een gemeenschappelijk graf in den oever, en legden daar de drie bandieten naast elkander in.

Een kort oogenblik stonden zij er ernstig en stil omheen en keerden toen terug naar den wagen.

▲

„Wie eenmaal een Dubec-sigaret gerookt heeft, zal nooit meer een ander merk rooken” : is een uitspraak van Lord Lister

▼

HOOFDSTUK VI.

HET DANSHUIS VAN BARRINGTON.

Pas vijf dagen later trok de kleine troep Cudahy binnen. Vooral de twee meisjes waren zeer vermoeid.

Onverwachts was de sneeuw gaan vallen, den geheelen dag achtereen, en dit had den tocht zeer bemoeilijkt en vertraagd.

Cudahy heeft in normale omstandigheden een bevolking van een duizendtal zielen, meerendeels mannen, die bestaan van de jacht op pelsdieren, het kappen van hout, en een weinig landbouw. De grond is er nog altijd zeer goedkoop en dat is geen wonder, want Cudahy is een noordelijk gelegen plaats, en moeilijk te bereiken. Er zijn maar weinig gebaande wegen, die naar andere plaatsjes loopen, en die in den herfst en in de lente niet meer zijn dan modderpoelen. De politie is er zeer schaars vertegenwoordigd, in de gedaante van een schout met vijf of zes helpers. Nu en dan op ongeregelde tijden, trekt een afdeeling van de Bereden Koninklijke Politie langs, neemt de gevangen misdadigers over van den schout en voert hen, soms over honderden mijlen afstand, naar de groote steden, waarin een rechter, en waar ook een behoorlijke gevangenis is.

Cudahy is Engelsch, de drankwet heeft hier haar kracht verloren, de saloons rijzen er ook als paddestoelen uit den grond, telkens wanneer een of ander gerucht melding maakt van het vinden van goud in de buurt.

En Cudahy is een pleisterplaats. De groote trek uit het zuidoosten gaat er over heen. Des zomers volgen de reizigers eenvoudig met hun slanke canos den stroom van de Joekon, tot aan de samenvloeiing met de Fortymile, een zeer eigenaardige rivier, die op de bergen ontspringt en ook weer tusschen de bergen eindigt, onder den grond, zonder dat iemand

heeft kunnen ontdekken, waar al dat water verder blijft.

Het was in Cudahy nu zoo vol, van een luidruchtige, opgewonden menigte, van paarden en sleden, blaffende honden en tierende kooplieden, dat Raffles aanstonds begreep, hoe moeilijk het zou zijn, hier een onderdak te vinden.

De hoofdstraat vooral, waaraan ook de weinige winkels gelegen zijn, meerendeels bazars, die van alles verkoopen, krielde van mannen in schapenpelzen, dikke jassen — maar ook menigmaal zoo schamel gekleed, dat men zich afvroeg, hoe zij zich durfden wagen op den weg naar het hooge Noorden. Want dit was nog maar het begin! Het was wel koud, maar toch pas nauwelijks acht graden onder nul, en daar verder op zou het dertig, ja veertig graden vriezen!

Men hoorde hier en daar onder luid vloeken handel drijven in nog pas half afgerichte honden en in timmerhout, om daar sleden van te bouwen.

Suzan en Irma, hoe vermoeid ook van den tocht, wilden aanstonds hun vader bezoeken. En Raffles vroeg den eersten den besten voorbijganger, die wat minder haast scheen te hebben dan de anderen, naar het huis van Macpherson. De man bleek daar vreemd te zijn en ging onverschillig verder. Eindelijk echter bracht een opgeschoten knaap hen naar een klein blokhuis, dat een weinig van de hoofdstraat aflag.

De twee meisjes duwden het hek open, dat het kleine erf omgaf en snelden op het huisje toe. De deur bleek gesloten te zijn. Zij keken door de ruiten naar binnen, en begonnen toen met hun kleine vuisten driftig op de deur te hameren.

Raffles en zijn beide metgezellen waren intusschen naderbij gekomen, en sloegen op hun beurt met de vuisten op de deur. Het was echter duidelijk, dat de bewoner niet binnen kon zijn — of niet in staat was, het gehamer te hooren. Juist toen Henderson met zijn breede schouders de achterdeur wilde indrukken, kwam er een oude, Indiaansche vrouw aanloopen, zoo verschrompeld en gerimpeld als een verdroogde appel, en legde in slecht Engelsch uit, dat Mijnheer Macpherson al twee dagen niet was thuis geweest. Zij was zijn buurvrouw en zij kon het dus weten.

De beide meisjes, zeer ontsteld over deze mededeeling, wilden toch naar binnen en Raffles wist een raam open te krijgen, zoodat allen naar binnen konden klouteren. De inrichting van het blokhuis was eenvoudig. Er was maar een enkele kamer, met een soort keukentje er naast. Voor het raam stond een zelfgemaakte schrijftafel bedekt met papier, en met tranen in de oogen herkenden Suzan en Irma het fraaie, kleine handschrift van hun vader. In een hoek stond een ruwe rustbank, die zeker eveneens als bed diende met een paar dierenhuiden als matras en een wollen deken als eenig dek. Aan alles was te zien, dat het huis eenige dagen niet bewoond was geweest. De oude Indiaansche vrouw riep door het open raam naar binnen, dat zij reeds sedert eenige maanden het huishouden voor den ouden Macpherson waarnam, en sedert eergisteren geen toegang meer had kunnen krijgen.

— Maar waar kan vader dan toch zijn! riep Irma met bevende stem. Er zal hem toch geen ongeluk zijn overkomen?

— Wij zullen er onmiddellijk een onderzoek naar instellen! zeide Raffles. Het is dunkt mij uitgesloten, dat hij naar het Noorden is gegaan!

— Daar kan geen sprake van zijn, riep Suzan uit. Vader was daartoe veel te zwak. En voor het overige gaf hij volstrekt niet om geld en ik had mij nogal zooveel voorgesteld van ons wederzien! Het meisje had haar jongere zuster aan de borst gedrukt en beide stonden zachtjes te weenen.

— Droog uw tranen, zoo wendde Brand zich tot de twee meisjes. Ik ben er zeker van, dat wij uw vader spoedig zullen hebben teruggevonden. Misschien weet Barrington wel, waar hij is.

— Ja, wij zullen aanstonds naar hem toegaan, zeide Raffles. Hij zal U wel met ongeduld wachten!

Zwijgend verlieten allen het blokhuis weer met een zonderling beklemd gevoel, waaraan zij geen naam konden geven.

Het logement van Barrington was al heel

gemakkelijk te vinden. De eerste de beste wist het hen aan te wijzen. Het was een houten huis, tamelijk groot met een verdieping, wat te Cudahy een groote bijzonderheid was, en met een soort van veranda aan de straat, ongeveer op manshoogte, die men door een breede houten trap van zes treden kon bereiken. Op een uithangbord was een figuur geschilderd, die oogenschijnlijk een Spaansche danseres moest voorstellen, in een sierlijke houding op de punten van haar teenen staande. Barrington zelf stond boven aan de trap bij de deur van zijn „Etablissement.” Hij was een grove, groote kerel, met breede kaken, een dikke neus, die scheef in zijn gezicht stond, en kleine gluiperige oogjes.

Hij was gekleed in een warme pels, en kauwde op een groote, zwarte sigaar.

Nauwelijks had hij de twee meisjes gezien, of hij liet een goedkeurend geknor hooren, nam zijn sigaar uit zijn mond, kwam een paar treden naar beneden, monsterde de zusters zooals hij een paard zou monsteren en zei toen, bij wijze van verwelkoming:

— De Macphersons? beter laat dan nooit! Ga maar gauw naar binnen! Zijn dat jullie instrumenten? waar zijn de andere twee?

— Die durfde niet komen, Mijnheer, antwoordde Suzan, tegen wie Irma zich als bescherming zoekend, dicht had aangedrukt.

Barrington liet een gesmoorden vloek hooren, nam de twee meisjes nog eens op met zijn half dichtgeknepen oogen en toen pas scheen hij Raffles en Brand te zien.

— Vrienden van jullie? vroeg hij. Blijven zij hier? Zeker verderop?

— Wij hebben de dames hierheen vergezeld, en gaan inderdaad verder, antwoordde Raffles, die den kerel eens goed had opgenomen. Die tronie beviel hem alles behalve! En hij nam zich vaster dan ooit voor, ongemerkt een oog in het zeil te houden! Het geheele logement maakte trouwens een zonderlingen indruk op hem. Er liepen voortdurend ruwe kerels in en uit, sommigen half beschonken schreeuwend en lachend, en vrouwen zag men maar heel weinig, of liever in het geheel niet. Slechts een enkele maal had hij heel even een vrouw gezien — of liever de schim daarvan, een sterk gepoederd en geverfd schepsel in een soort van Spaansch costuum, diep uitgesneden, ondanks de koude daar buiten en met korte rokjes, die met dofge worden goudgalon waren versierd.

Die vrouw had nieuwsgierig door de kier van een deur gekeken, de vreemdelingen even opgenomen, en toen haar hoofd weer teruggetrokken.

Barrington bleef de beide vreemdelingen

een kort oogenblik zwijgend opnemen, zijn sigaar van den eenen mondhoek naar den anderen rollend, bromde toen iets onverstaanbaars, en zei nogmaals.

— Gaan jullie maar naar binnen! En die twee anderen kunnen mijnentwege naar de hel loopen. Als ik ze in mijn handen krijg, dan mogen zij oppassen. Men teekent toch niet een contract voor de grap. Hebben jullie behoorlijke kleeren? Maar dat is een zaak, die ik zelf wel zal opknappen. Neem nu maar snel afscheid van Uw vrienden, dan kunnen jullie dadelijk aan den slag gaan.

En daarop slenterde hij naar binnen met de handen in zijn zak. Een van die zakken pulde nog al sterk uit, waarschijnlijk droeg hij daar zijn groote revolver en Raffles voerde de beide meisjes dadelijk een weinig terzijde vatte de hand van Suzan en zeide:

— Dat logement bevalt mij in het geheel niet! En die Barrington nog veel minder! Hij beantwoordt volkomen aan de beschrijving, die er van hem gegeven werd. Luister dus! Mijn vriend en ik vertrekken nog niet aanstonds. Maar blijven op zijn minst nog een paar dagen hier. Zoodra er daarbinnen maar het geringste gebeurt, wat U vrees aanjaagt, laat ons dan waarschuwen! Of nog beter — wij zullen in het logement zelf onzen intrek nemen.

Hij wisselde eenige woorden op zachten toon met Brand, die dadelijk de trap opsprong, maar reeds weinige seconden later weer terugkeerde.

— Hij nam mij een oogenblikje op, mijnheer Barrington, en zei toen, dat al zijn kamers bezet waren, rapporteerde hij.

De zaak is, dat hij ons geen onderdak wil geven zeide Raffles, met een strak gezicht. Wij zijn te goed gekleed. Wij zijn niet het soort dat hij graag ziet! Nu, dat kan verholpen worden. Neen, vraag mij niets Juffrouw Suzan. Wij hebben nog heel wat te doen! Wij gaan nu eerst onderzoek doen naar de verblijfplaats van Uw vader en als gij ons van avond weerziet, dan zal het misschien zijn onder een andere gedaante — Maar wij blijven Uw vrienden, wees daar zeker van.

— Daarvan ben ik overtuigd, zeide Suzan eenvoudig, terwijl zij Raffles en Brand de hand drukte.

En een oogenblikje later waren de beide meisjes in het logement verdwenen.

Raffles had er zeker niet op gerekend, in dezen tijd zijn uiterlijk te moeten veranderen, en het valies met den dubbelen bodem, waarin hij zijn vermommingen placht mede te voeren, was achter gebleven. Maar hij zou Raffles niet zijn,

als hij er niet met zeer eenvoudige hulpmiddelen in geslaagd was, zijn uiterlijk en dat van Brand zoodanig te veranderen, dat Barrington in de twee ruwe goudzoekers, die zich dien avond kwamen aanmelden om onderdak, de twee uitstekend gekleede Engelschen zou hebben herkend van dien middag.

Wat Henderson aangaat, hij kon zich vertoonnen zonder vrees van te worden herkend, want Barrington had hem dien middag niet gezien. Hij kwam zich echter afzonderlijk aanmelden en hield zich, als of hij de twee gewaande gouddelvers in het geheel niet kende.

Het kon omstreeks 10 uur in den avond zijn, en de gelagkamer van het logement was overvuld met een luidruchtige menigte. Er heerschte een verstikkende atmosfeer, want de beide reusachtige kachels in twee hoeken van het vertrek waren gloeiend gestookt, en bijna iedereen rookte.

Raffles zag echter door den mist die de zaal vulde aanstonds de kleine verhooging, waarop een ellendige piano stond, en daarvoor was een vrouw gezeten, die hij niet kende, zeker wel 50 jaar, maar gekleed als een jong meisje, en het was triest, haar aan te zien, zooals zij daar zat met een gemaakten glimlach op haar geverfd gezicht. Een weinig meer naar voren zaten Suzan en Irma, met bleeke gezichten, en gekleed in een costuum, wat zeker niet het hare was. De bruine Suzan was in gele, de blonde Irma in blauwe zijde gekleed. Het verbeeldde een Spaansche dracht, en Raffles begreep aanstonds, wat er moest omgaan in het hart van die twee meisjes, nu zij daar zoo te kijk zaten voor een troep ruwe kerels, die tamelijk luidruchtig hun opmerkingen maakten. De twee zusters keken treurig rond, alsof zij nog altijd hun vader zochten onder die menigte. Tot tweemaal toe ontmoeten zijn oogen die van Suzan, maar het was duidelijk, dat zij hem niet herkende. Er kwam echter een glimlach van blijde verrassing op haar bleek gezichtje, toen zij, niet ver van de deur, de reusachtige gestalte van Henderson ontwaarde, die haar een knipoogje gaf, maar verder onbewegelijk bleef staan.

Raffles en Brand kregen een kamer, boven de gelagkamer gelegen, en van waar men gemakkelijk de gaanderij kon bereiken, die aan drie zijden op ongeveer twee meter boven den grond langs die zaal liep. Op twee punten waren er trappen, die naar boven voerden.

Zoodra de kellner in zijn geruite boezeroen en met zijn tamelijk vuile handen hun bagage had neergezet, stuurden zij den man weg, en betraden de galerij. Zij konden van daar de

geheele zaal makkelijk overzien. Barrington had zoeven iets tot Suzan gezegd, die nu met een verschrikt gebaar opstond en haar viool onder de kin bracht. De geverfde vrouw aan de piano hamerde op de toetsen, en het duurde niet lang, of een paar dozijn mannen dansten log door de zaal, elkander onder de oksels vasthoudend. Toen het lied uit was, stapte Barrington weer naar de verhooging, sprak even met Suzan, die verontwaardigd scheen te weigeren en trok haar toen tamelijk ruw van het trapje. Brand had een gebaar van woede gemaakt, maar Raffles legde zijn hand op zijn arm, en zei zacht :

— Hij dwingt haar nog maar, om met het bakje rond te gaan ! Geen overijlen ! Er zijn daar minstens 60 mannen, en vele zijn gewapend, zooals je ziet !

Inderdaad ging Suzan op dat oogenblik onder de gasten rond, met neergeslagen oogen en blijkbaar bevend, want op haar weg werd zij menigmaal bij den arm vastgehouden, en moest grove kwinkslagen aanhooren.

Brand wierp een blik in de richting van de deur, Henderson stond daar nog altijd, met hoofd en schouders zelfs boven den grootsten uitstekend, en hij zag hoe de reus daar stond met gebalde vuisten, en blijkbaar met moeite zichzelf bedwingend.

— Edward, dat kan zoo niet blijven ! zeide Brand, wiens oogen van woede fonkelden, toen hij zag, hoe een lange, magere kerel Suzan aan zijn borst trachtte te trekken, die hem van zich afstiet zoodat hij wankelde en haastig verder ging.

Jij hebt gelijk, Brand ! Zij kan in deze hel niet blijven. Het is maar al te duidelijk, waarop dit moet uitdraaien. Kijk eens hoe Barrington haar met zijn blikken verslindt. Zij moet hier weg, en nog van avond !

Maar haar Vader ? Het contract ?

— Dat is waar ! Kom mede, wij zullen eerst het laatste trachten te vinden. In het voorbijloopen heb ik zijn kamer gezien, waarin, een groot schrijfbureau stond.

Zonder dat het zelfs wat opgemerkt verlieten de twee mannen haastig hun hoogenstandplaats. daalden een achtertrap af, en bevonden zich aan het begin van een duistere gang. Raffles wilde reeds verder gaan, toen hij plotseling stil stond. Een zwak regelmatig geklop als van een vinger op een deur, had zijn aandacht getrokken.

— Hoor je dat geluid, Brand ? Het komt van die zijde !

— Ja, het klinkt alsof iemand onafgebroken op een deurpaneel klopt !

Een plotselinge gedachte scheen zich van

Raffles meester te maken. Hij greep Brand bij den arm en voerde hem snel met zich mede tot aan de deur, die stevig gesloten bleek te zijn, maar waarvan het slot al spoedig bezweek toen hij het met een fijn instrument bewerkte. Een smalle houten trap voerde naar beneden, blijkbaar naar een kelder. En dadelijk werd het kloppen duidelijker.

— Blijf hier, hou de wacht, en zorg dat ik niet word overvallen ! beval Raffles fluisterend.

Voor Brand nog iets had kunnen vragen, daalde Raffles snel de trap af, tot hij voor een tweede deur stond, van buiten van zware grendels voorzien, hij schoof ze terug, en in de duisternis viel een kleine, magere man half tegen hem aan, die blijkbaar uitgeput was van honger en zwakheid.

— Laat mij er om godswil uit, anders word ik nog krankzinnig, Barrington ! fluisterde een heesche stem. Wat heb je toch met mij voor ? Ik bezit immers geen roode cent ? Waarom houd je mij gevangen, ik moet immers mijn dochters gaan begroeten !

— Ik ben Barrington niet, zeide Raffles zacht. Ik ben een goede vriend van Uw meisjes. Vertrouw mij slechts ! Ik heb Suzan en Irma van Prince Rupert hierheen gevoerd en nu zijn zij boven en spelen, maar zij moeten tot iedere prijs hier weg, want overal is het beter dan in deze kroeg, en temidden van deze ruwe kerels !

Hij voelde een bevende, kleine hand naar de zijne tasten, en toen vroeg weer de stem in de duisternis :

— Maar waarom heeft hij mij laten oplichten en hier opgesloten ? Wat wil hij van mij ?

— Mij dunkt dat dit duidelijk genoeg is ! Hij had zeker slechte plannen met Uw dachters en hoopte haar te dwingen door haar de dreigen met Uw dood, indien zij zouden wegeren maar nu geen tijd verloren ! Ga onmiddellijk met mij mee. Boven wacht een vriend van mij, op wien gij kunt vertrouwen.

Half versuft liep de oude Macpherson zich wegvoeren. Hij was zoo licht, dat Raffles hem gemakkelijk de trap kon opdragen. Boven gekomen, zeide hij op zachten toon tot Brand :

— Breng hem onmiddellijk naar het huis van Olaf Bergson, den pelsjager, bij wien wij onze paarden hebben gestald. Die brave kerel zal ons zeker helpen. Het is geen drie minuten hier vandaan. Ga door de achterdeur, en kom dadelijk terug. Ik zal het zonder je hulp niet kunnen stellen. Vraag Olaf, of hij de paarden onmiddellijk zadelt want ik vrees, dat wij hier niet zullen kunnen blijven en evenmin kunnen wij die meisjes hier onbeschermd achterlaten.

De gedachte, wat hen hier te wachten staat, doet mijn bloed koken. Voorwaarts.

Brand vatte den ouden man, die half wezenloos was van uitputting en angst, onder de oksels en bracht hem haastig het huis uit. Raffles sloot de kelderdeur weer, en het was juist bijtijds want niet ver daarvandaan ging de keukendeur open, en de kok een reusachtige neger keek wantrouwend de gang in. Raffles had zich echter snel in de schaduw van de openstaande keukendeur verborgen, klaar om den neger onmiddellijk neer te slaan, als hij alarm mocht maken. Maar deze sloot de deur weer en het werd weer donker. Raffles verloor geen tijd, maar sloop vlug verder, ging een trapje van drie treden op en kon nu de deur openen van het vertrek, dat Barrington als zijn kantoor had ingericht.

Het vertrek was flauw verlicht door een klein ruitje met een mousseline gordijntje ervoor en waardoor men de gelagkamer kon zien.

Raffles trad onmiddellijk op het groote ouderwetsche bureau toen had 't een oogwenk geopend. Zonder aan de stapeltjes goudgeld te raken, die hij er vond, daar hij zich liever niet in moeilijkheden wilde begeven, trok hij een paar laadjes open en vond na eenige minuten het gezochte contract. Hij trad er mee naar de kleine petroleumlamp die aan een ijzeren haak aan een der steunbalken hing en bromde tevreden.

— Wat voer jij hier uit? vroeg plotseling een drijgende stem van de deur. Raffles wendde zich snel om. Het was Barrington, die in de deuropening stond.

— Ik zocht naar dit contract, antwoordde Raffles zeer kalm.

— En ik zie, dat je het gevonden hebt, ook! Wat moet je daarmee?

— Niets bijzonders — alleen maar het verscheuren.

En de daad bij het woord voegende, verscheurde Raffles het contract snel, en liet de snippers in zijn zak verdwijnen.

Barrington slaakte een kreet van woede en zijn hand ging naar dat gedeelte van zijn jas, waar zijn zak zoo merkwaardig uitpilde, maar Raffles was hem juist een seconde te vlug af. Een enkele sprong bracht hem vlak voor den schurk en een vreeselijke vuistslag op de juiste plaats treffend, velde den kerel, die met een doffen slag den vloer mat en bewegingloos bleef liggen. Raffles bleef een oogenblik in gebukte houding staan wachten, maar het rumoer in de gelagkamer had het geluid van den val blijkbaar overstemd.

Vlug verliet hij het vertrek en liep op den donkeren gang Brand tegen het lijf.

— Alles is in orde, fluisterde deze. Olaf en zijn jonge vrouw zijn bezig de paarden te zadelen. Heb je het contract?

— Dat schandelijke stuk bevindt zich in mijn zak en nu vlug gehandeld! Wij zullen het eerst met zachtheid probeeren en als dat ons niet helpt, dan moet het maar met geweld!

— Waar is Barrington?

— Die ligt met een gat in zijn hoofd in zijn bureau! Hij is wat ongelukkig neergekomen, toen ik hem tot mijn spijt knock out moest slaan. Door de verbindingsdeur traden de twee mannen de gelagkamer binnen. Henderson stond nog altijd op post bij de deur. Hij had dadelijk Raffles en Brand gezien en knikte, als om te zeggen, dat er op hem gerekend kon worden.

Zonder zich te overhaasten, staken Raffles en Brand dwars over en gingen een klein vertrek binnen, waar zij wisten, dat de pelzen van de meisjes en hun andere kleeren lagen. Zij grepen daar twee mantels en de twee bontjassen ook de mutsen van sabelbont en keerden toen heel kalm weer terug naar het podium, waar juist een oogenblikje rust was. De twee zusters, bleek en stil, wisselden verslagen een paar woorden met elkander en keken verrast op bij het zien van die twee vreemde mannen, die daar met hun lange bontjassen kwamen aandragen.

Snel en zacht begon Raffles te spreken:

— Doe wat ik zeg zonder tegenspraak! Wij zijn Uw vrienden van Prince Rupert. Zooeven hebben wij Uw vader gered. Barrington had hem in den kelder van dit huis opgesloten. Het contract bevindt zich in mijn zak. Komt onmiddellijk mee, want gij moogt hier geen seconde langer blijven. De paarden staan op een paar minuten gaans hiervandaan gezadeld.

— Maar — Barrington zal ons niet laten gaan! stamelde Suzan, verbijsterd door dien loop de gebeurtenissen.

— Barrington heeft niets meer te zeggen! Wij hebben hem de giftanden uitgetrokken. Vlug, er is geen tijd te verliezen!

En half tegen hun zin zagen de meisjes zich hun mantels en bontjassen omgeslagen, en toen van het podium wegvoeren, de zaal vol verblufte mannen door.

Maar zoo gemakkelijk zou het toch niet gaan! Want toen ze nog maar een paar passen van de deur af waren, schreeuwde een ruwe stem van den kant van de verbindingsdeur:

— Waar gaat dat heen? Houdt hen tegen! Massa Barrington ligt dood in zijn kamer!

Het was de kok, die het geschreeuwd had.

Die man overdrijft verschrikkelijk riep Raffles vroolijk! Helaas de kerel leeft nog en wij gaan met de dames een luchtje scheppen.

En toen brak er een helsch kabaal los. Twee kerels wilden om Raffles heen sluipen en de deur versperren, maar Henderson had hen in de nekken gegrepen, en smeed ze op zij en in hun vaart sleepten zij een van de zware tafels mede, die onder donderend geraas omvielen met al de kruiken, flesschen en glazen, die er op stonden, en dat waren er niet weinig. Toen begon een paar revolvers te blaffen en te keffen en Brand moest wel terug schieten en hij schoot raak ook. Een paar van de schutters rolden als kegels door elkaar, en over hunne lichamen struikelden weer anderen, die met het mes in de vuist op Raffles wilden toestormen. Met luid gerinkel sprong een lamp in scherven, die door een kogel was geraakt, en in die halve

duisternis zwaaide Henderson die nu den aftocht dekte, met een van de zware stoelen en maaide zoo als het ware een pad vrij voor de vier vluchtenden.

En toen die veilig buiten waren, wierp hij het zware meubel midden in den tierenden troep, liep ook de deur uit en ijde de anderen achterna.

In de duisternis daar buiten werden hun nog een paar kogels nagezonden op goed geluk, en toen keerde langzamerhand de rust in het logement terug.

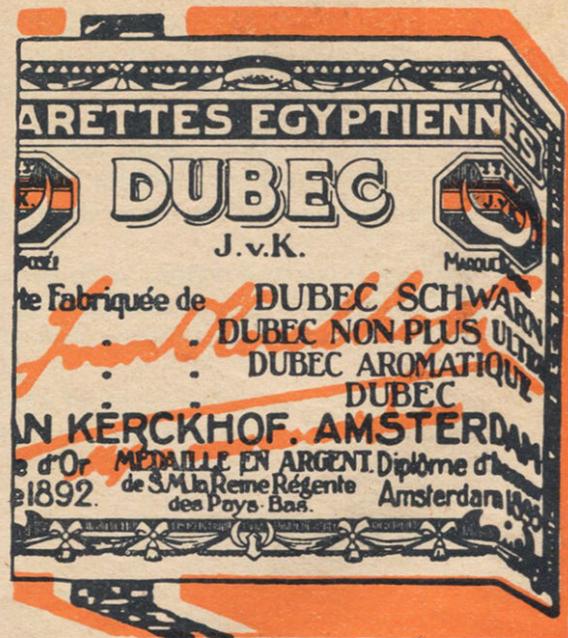
Slechts weinige minuten later trok de kleine, bereden troep de duisternis en de sneeuw tegemoet.

De volgende aflevering bevat:

BLOED EN GOUD

20 Cigaretten.

10 Cigaretten.

DUBEC No. 4

zonder
Mondstuk

IN VERPAKKING VAN 20
EN OOK VAN 10 STUKS

De Dubec-Cigaretten No. 4 zijn gemaakt
van kostbare echt TURKSCHE TABAK

GEEN ANDER MERK TELT ZOOVEEL TROUWE ROOKERS

Voor 2½ cent Onovertrefbaar

N.V. Cigarettenfabriek J. VAN KERCKHOF

GEVESTIGD 1885